

เกิดใหม่อีกครั้ง
ไม่ขอเป็น
ศรค
ผู้แสนดี
3 จบ

เขียน Jiu Yue Shuang

แปล ชิวฮ่าวหมิง

บทที่ 40

ตักแตนจับจักจั่นหนามันอยู่ข้างหลัง¹

เพื่อหลีกเลี่ยงคำครหา ครั่งนี้ไม่ใช่หรงสุยพาคนไปจับหรงเซวียน แต่ให้คนของศาลตำหนิกับสำนักตรวจการไปตรวจสอบด้วยกันเป็นการ เฉพาะ ส่วนผู้ที่เอาความมาฟ้อง ถูกหาตัวพบอย่างรวดเร็ว เป็นทหาร รักษาพระองค์นายหนึ่ง

หรงสุยเป็นองครักษ์อวี๋หลิน มีเพียงเวลาที่จัดกิจกรรมใหญ่โตใน วัง จึงจะพองครักษ์อวี๋หลินส่วนหนึ่งเข้าวัง ทหารรักษาพระองค์ไม่อยู่ใน ขอบเขตอำนาจของเขา หากพูดให้ถูกต้องกว่านั้น คือฮ้องเต้เหลือทางหนี ที่ไล่ไว้ โดยพื้นฐานแล้วกองทหารรักษาพระองค์ถูกควบคุมอยู่ในกำมือ

---

¹ ตักแตนจับจักจั่นหนามันอยู่ข้างหลัง เป็นสำนวนจีน หมายถึง คนที่สนใจแต่ผลประโยชน์ ตรงหน้า โดยไม่คำนึงถึงผลร้ายระยะยาวที่จะตามมาในภายหลัง และใช้กระทบกระเทียบบ คนที่จดจ่อกับการวางแผนทำร้ายคนอื่น โดยไม่ได้นึกถึงว่าเบื้องหลังมีคนกำลังคิดร้าย ต่อตนเองอยู่เช่นกัน

ของฮ่องเต้เอง

ทรงส่ายแลเปลี่ยนสายตากับองค์รัชทายาท เห็นได้ชัดว่าเหตุการณ์ครั้งนี้เป็นฝีมือขององค์ชายใหญ่ เพราะถึงอย่างไรได้ทำหาลิซึ่งเป็นผู้ว่าการเมืองหลวงก็มีความสัมพันธ์ฉันญาติเกี่ยวดวงทางอ้อมกับตระกูลต่าง

ตอนที่ทหารรักษาพระองค์นายนั้นเฝ้ายามอยู่ในบริเวณตำหนักตากอากาศ สังเกตเห็นทรงเซวียนจุดสตรีครอบครัวสุจริตคนหนึ่งเข้าไปในตำหนักตากอากาศ ด้วยความที่ทรงเซวียนเป็นหลานชายคนโตที่เกิดจากภรรยาเอกของจวนกั้วกง ทหารรักษาพระองค์นายนั้นกังวลใจนัก บังเอิญเป็นเวลาผลัดเปลี่ยนเวรยามพอดี เขาจึงให้สหายจับตามองทรงเซวียนไว้ให้ดี ทั้งยังบอกเรื่องนี้แก่องค์กรักซ์ที่อยู่ด้านข้าง บังเอิญว่าองค์กรักซ์ผู้นี้เป็นลูกเขยของไต้เท้าหาลิ จึงมาบอกเล่าเรื่องนี้ต่อไต้เท้าหาลิ ไต้เท้าหาลิร้อนใจตั้งถูกไฟเผา ด้วยเหตุนี้จึงได้รับกวณถึงฮ่องเต้

หลังจากที่คนทั้งหมดได้ฟังเรื่องนี้ มีสะใภ้ปากไวพูดเยาะเย้ยประโยคหนึ่งว่า “เอ๊ ไม่เคยได้ยินมาก่อนเลยว่าองค์กรักซ์หลวงสามารถเปลี่ยนคนได้ตามใจชอบ!”

สตรีซึ่งเป็นสะใภ้ในตระกูลเดียวกันกับสตรีผู้นั้นซึ่งตามองนางที่หนึ่ง นางเงิบเสียงไปทันที

ฮ่องเต้ฟังพนักหลังตา ตอนที่ลืมตาดูอีกครั้งกวาดสายตามองต่งกั๋วเพยแวบหนึ่ง แววดาตุตัน ต่งกั๋วเพยสะดุ้งในใจ รีบเลือกผลไม้ผลหนึ่งด้วยตนเอง ส่งไปตรงหน้าฮ่องเต้

เกิดใหม่สักครั้งไม่ขอเป็นหูดคนหูผู้แสหวัด

ฮ่องเต้ไม่กิน แต่หันไปก้มมือทางด้านข้าง “เพยเพย ผลไม้ในวันนี้
ส่งมาจากสวนของจวงชินฮ่อง ชุ่มฉ่ำสดใหม่ เราจำได้ว่าเจ้าชอบกินผลไม้
ยกให้เจ้า”

จ้าวเพยลุกขึ้นถวายบังคมในพระเมตตา นางกำนัลรีบเดินมาข้าง
หน้ายกถาดผลไม้ที่ตั้งถ้วยเพยเลือกเมื่อครู่ไปตรงหน้าจ้าวเพย

จะอย่างไรก็มีสมมติที่ทนดูไม่ได้ เตอเพยซึ่งมีฐานะรองจากถ้วยเพย
กล่าวว่า “ฝ่าบาทเพคะ จ้าวเพยมีชาติกำเนิดจากตระกูลวานิช เข้าวังห้า
ปีไม่เคยให้กำเนิดโอรสธิดา ฝ่าบาททรงโปรดปรานนางอย่างมาก แต่งตั้ง
ตำแหน่งเพยให้ หากโปรดปรานมากไปกว่านี้ เกรงว่าจะไม่เหมาะสม
เพคะ”

ชั้นที่สังเกตเห็นกิริยาของฮ่องเต้ รีบคืบเนื้อปลาชิ้นหนึ่งวางลงใน
ถ้วยของฮ่องเต้

ฮ่องเต้ยกตะเกียบขึ้น คืบเนื้อปลาเข้าปาก จากนั้นคายออกมา ขว้าง
ตะเกียบลงบนโต๊ะ

เสียนเพยซึ่งอยู่ด้านข้างเห็นสถานการณ์ดังนี้ก็หรีดตาพูดว่า “แต่
โบราณมาไม่ถามไถ่ชาติกำเนิดของวีรบุรุษ จ้าวเพยปรนนิบัติฝ่าบาทได้ดี
จะได้รับการแต่งตั้งก็เป็นเรื่องปกติยิ่งนัก พี่เตอเพยอยู่ในที่สูง ไยไม่เข้าใจ
กระทั่งหลักการนี้? หากไม่เข้าใจก็ควรฝึกฝนให้ดี พูดจาให้น้อยต่างหาก
คือวิธีการที่ถูก” พูดจบ นางมองดูอาหารทำจากปลาซึ่งอยู่ตรงหน้าฮ่องเต้
คลี่ยิ้มออกมา “ฝ่าบาท ในอดีตหม่อมฉันไม่ชอบกินปลาสักเท่าไร วันนี้
เห็นแล้วกลับรู้สึกชอบ เมื่อครู่เห็นฝ่าบาทเสวยแล้วไม่พอพระทัย จึงขอ

หน้าหนาสักครึ่ง ฝ่าบาทโปรดพระราชทานปลานั้นแก่ม่อมฉันได้หรือไม่เพคะ”

ฮ่องเต้ยกมือขึ้น “ได้”

นางกำนัลรีบเดินเข้ามา ประคองปลาที่อยู่ตรงหน้าฮ่องเต้ไปวางตรงหน้าเสียนเฟย

หลังเหตุการณ์นี้ผ่านไป ทุกคนในตำหนักต่างก้มหน้าก้มตาด้วยความระอวยใจ ยังจะกล้าส่งเสียงเสียที่ไหน

เสียนเฟยกินปลาสองคำ ถือผ้าเช็ดหน้าปิดปากเล็กน้อย ยิ้มออกมาอีกครั้ง “ฝ่าบาททรงรักใคร่เอ็นดูหม่อมฉัน หนึ่งหน้าของหม่อมฉันกลับยิ่งหนาขึ้นทุกที เห็นนายท่านกั้วกงมีอายุมากแล้วยังต้องคุกเข่าบนพื้นในใจอดไม่ได้ที่จะคิดถึงบิดาซึ่งไม่ได้พบหน้ามานาน เกรงว่าคงแก่ชราเคลื่อนไหวไม่สะดวกแบบนี้เช่นเดียวกัน ทั้งนึกถึงเหตุการณ์ในอดีตที่แคว้นต้าโจวเคยถูกลมฝนโหมกระหน่ำ แต่มีสารแจ้งข่าวชัยชนะส่งกลับมาจากอู่ฉินฉับพลันแล้วฉับเล่า ช่วยคลายความกังวลพระทัยแทนฝ่าบาทหม่อมฉันจึงขอบังอาจเพคะ ขอฝ่าบาทโปรดพระราชทานความเมตตาอีกครั้ง ให้เงินกั้วกงลุกขึ้นได้หรือไม่เพคะ”

ประหนึ่งว่าเวลานี้อฮ่องเต้เพิ่งสังเกตเห็นทรงเจี้ยนที่คุกเข่าอยู่บนพื้น จึงแสดงสีหน้าเสียใจออกมา “เงินกั้วกงมีคุณงามความดีต่อบ้านเมืองทั้งเดินเหินไม่สะดวกเพราะอาการบาดเจ็บในอดีต เราช่างเหลวไหลนักปล่อยให้เจ้าคุกเข่านานขนาดนี้ หากไม่ใช่เพราะสนมรักจำได้ มิเท่ากับว่าเราทำร้ายน้ำใจของขุนนางภักดีหรือไร” พุดจบ เขาสั่งให้ลุกขึ้น ทั้งให้ทุก

เกิดใหม่สักครั้งไม่ขอเป็นหูดคนหูผู้แสหวดี

คนในตระกูลทรงกลับไปนั่งในตำแหน่งของตน

ทรงเจียนกลับไปนั่ง ทรงเพยเจียนกลับไม่กล้าลุกขึ้น กล่าวขอรับโทษ
ไม่หยุดว่า “ฝ่าบาท กระหม่อมสั่งสอนลูกชายได้ไม่ดี ไม่คู่ควรที่จะได้รับ
รางวัล ขอฝ่าบาททรงอนุญาตให้กระหม่อมคุกเข่าเฝ้าพะยะค่ะ”

ฮ่องเต้ปล่อยให้เขาทำตามใจชอบ เพียงเงยหน้าขึ้นมองเสียนเพย
ด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม “เสียนเพยรู้ใจเรานัก”

เสียนเพยไม่ได้มีรูปโฉมงดงามเป็นพิเศษ บ้านมารดาไม่ได้อยู่ใน
เมืองหลวง ช่วงแรกเคยให้กำเนิดโอรสสององค์แต่เคราะห์ร้ายตายในวัย
เยาว์ทั้งหมด คือไทเฮาเวทนา นางถึงได้มีฐานะอย่างในวันนี้ เป็นคนนิสัย
สงบเสถียรมาแต่ไหนแต่ไร ไม่ต้องพูดถึงออกหน้าออกตา ปกติยามอยู่ใน
งานเลี้ยงหากไม่พูดจาได้จะไม่พูดจาเด็ดขาด

ยามนี้ เสียนเพยยังคงสงบนิ่ง เพียงตอบรับเสียงเบาว่า “หม่อมฉัน
ขอบพระทัยฝ่าบาทที่ทรงชมเพคะ”

ฮ่องเต้คลี่ยิ้มจาง ยื่นมือไปหยิบผลไม้มากินเอง คายเมล็ดออกแล้ว
ถึงพูดว่า “เต๋อเพยอยู่ในตำแหน่งสูงมานาน เกรงว่าคงลืมนไปแล้วว่าอ่อนน้อม
ถ่อมตนเขียนอย่างไร ไปพักในตำหนักจงชู่ชั่วคราวเพื่อสำนึกผิดเสีย
หน้าที่ทุกอย่างในวังหลวงไม่จำเป็นต้องจัดการอีก เรื่องการดูแลทตำหนัก
ยกให้เสียนเพยทำเสีย”

เต๋อเพยกัดฟัน มือกำผ้าเช็ดหน้าผ้าไหมแน่น สูดหายใจสะกดกลืน
ไว้ได้

องค์หญิงที่นางให้กำเนิดสนิทสนมกับองค์ชายใหญ่มาแต่เยาว์วัย

บิดาของนางคือเสนาบดีกรมคลัง มีนายท่านบัวตระกูลตั้งเป็นที่พึ่ง บัดนี้
ฝ่าบาททอดตัณนาง มิเท่ากับมีเจตนาทอดตัณตักขุเพยหรืออย่างไร

หลังจากผ่านไปพักหนึ่ง ตูลากรศาลตำหนักพาหรงเซวียนเข้ามา
ในตำหนักใหญ่ด้วยตนเอง ตามหลักแล้ว หรงเซวียนผู้นี้ควรอยู่ในสภาพ
เมามาย กำลังพัลวันกับสตรีข้างกายจึงจะถูก แต่หรงเซวียนซึ่งอยู่ตรงหน้า
มีสภาพเหมือนคนเมาสุราเสียที่ไหน

หรงเซวียนเห็นบิดาคุกเข่าบนพื้น รู้สึกประหลาดใจอยู่บ้าง แต่ก็
รีบคุกเข่าและขอให้ฮ่องเต้ลงโทษด้วยตนเอง “ฝ่าบาท กระหม่อมมีความ
ผิด ทั้งหมดเป็นความผิดของกระหม่อมเพียงผู้เดียว หาได้เกี่ยวข้องกับ
บิดา ขอฝ่าบาทโปรดละเว้นโทษของบิดากระหม่อมพะย่ะค่ะ”

ฮ่องเต้ส่งเสียง “อ้อ” ทีหนึ่ง “เจ้ามีความผิดใด”

หรงเซวียนสีหน้างุนงง หันมองรอบด้าน เหมือนไม่เข้าใจโดยสิ้นเชิง
ว่าเกิดอะไรขึ้น อ้างอิงอยู่ครู่หนึ่ง กล่าวหน้าม่อยคอดกว่า “ฝ่าบาท กระหม่อม
ไม่ทราบพะย่ะค่ะ...”

เกิดเสียงดัง ‘ติง’ ฮ่องเต้โยนลูกประคำเส้นนั้นลงบนโต๊ะอีกครั้ง พุด
เสียงยืมเยาะว่า “ในเมื่อเจ้าไม่รู้ความผิด ไยต้องยอมรับความผิด?”

หรงเซวียนก้มศีรษะตอบว่า “กระหม่อม...เห็นบิดาของกระหม่อม
คุกเข่าอยู่ที่นี้ ทั้งฝ่าบาทมีรับสั่งให้เข้าเฝ้าโดยด่วน คิดว่าคงกระทำความ
ผิดอันไม่อาจให้อภัยเอาไว้”

ฮ่องเต้ผงกศีรษะ ถามอีกว่า “ถ้าอย่างนั้นเจ้าลองคิดดู เจ้าทำความ
ผิดอะไรไว้?”

เกิดใหม่สักครั้งไม่ขอเป็นหูดคนหูผู้แสหวัด

ทรงเซวียนใคร่ครวญรอบหนึ่ง ยังคงสายศีรษะ “ฝ่าบาท กระหม่อมไม่ทราบจริง ๆ พะยะค่ะ”

ทรงเพยฉือกระวนกระวายจนทนไม่ไหว หนึ่งฝ่ามือฟาดลงบนใบหน้า บุตรชาย ตวาดทั้งใบหน้าแดงก่ำว่า “อยู่หน้าพระพักตร์ฝ่าบาทยังไม่พูดความจริงอีก วันนี้เจ้าดื่มสุราหรือไม่”

ทรงเซวียนรีบโขกศีรษะขอรับโทษด้วยตนเอง “ฝ่าบาท บิดา วันนี้กระหม่อมไม่ได้ดื่มสุราพะยะค่ะ”

ทรงเพยฉือร้องด่าอีกว่า “วันนี้เจ้าไม่ได้อยู่ที่ตำหนักตากอากาศ แล้วจุดลูกสาวครอบครัวสุจริตเข้าไปหรือ”

ทรงเซวียนตกใจจนหน้าถอดสี สายศีรษะรัว “ฝ่าบาท วันนี้กระหม่อมเข้าเฝ้า ต่อให้มอบความกล้าให้กระหม่อมมากแค่ไหน กระหม่อมก็ไม่กล้าละเลยหน้าที่พะยะค่ะ ยิ่งไม่กล้าข่มเหงลูกสาวครอบครัวสุจริตคนไหน”

ได้เท่าหลิวสะกดอารมณ์ไม่อยู่เป็นคนแรก พูดว่า “ทรงเซวียน เจ้าบอกว่าไม่เคยข่มเหงลูกสาวครอบครัวสุจริตคนไหน ข้าถามเจ้า หมู่บ้านตระกูลเฉิงที่ตั้งอยู่ชานเมืองตะวันตกของเมืองหลวง เจ้าเคยไปหรือไม่”

ทรงเซวียนสายศีรษะ “ข้าเป็นลิ้มู่ของกองทหารม้า มีหน้าที่ดูแลฝั่งตะวันออกของเมืองหลวง จะไปชานเมืองตะวันตกได้อย่างไร”

ได้เท่าหลิวมองด้วยแววตาโกรธเกรี้ยว “แล้ว...แล้วแม่นางลวีเอ๋อผู้นั้น ไหนจะแม่นางเจียวเอ๋อร์ เจ้าจะว่าอย่างไร”

ทรงเซวียนหน้าแดง รีบหันหน้าไปมองเช้าชื่อ เห็นเช้าชื่อเข้าตาแดงก่ำ ผื่นแม่มริมฝีปาก เขาหันกลับมากัดฟันพูดว่า “ได้เท่าหลิว เรื่อง

ส่วนตัวขนาดนี้ ท่านจะให้ข้าพุดออกมาต่อหน้าคนทั้งหมดให้ได้อย่างนั้น หรือ ช่างเถอะๆ จะอย่างไรก็เป็นความผิดข้า เช่นนั้นข้าจะขอพุดตามตรง เฉียวเอ๋อร์เป็นแม่นางในหอชู้ยเชียง ดันเดือนที่แล้วข้ากับสหาย...เวลานั้นลูกชายของไต้เท้าเวินก็อยู่ด้วยกันกับข้า ตอนนั้นแม่นางเฉียวเอ๋อร์ดึงมือข้าไม่ยอมปล่อย แต่ข้ามีภรรยาอยู่กับลูกอยู่ในบ้านแล้ว ย่อมไม่ทำเรื่องที่ผิดต่อภรรยาและลูก ทว่าแม่นางเฉียวเอ๋อร์ดึงข้าไม่ยอมปล่อย มอมสุรา ข้าจนเมา ข้าสับสนมึนงง จึงพุดออกมาว่าคือนั้นข้าเลี้ยงเอง...แต่...แต่ในมือข้าไม่มีเงิน ได้แต่กลับไป...หาสุหยินของข้า...”

เช้าชื่อผกศิระ “ใช่...คือนั้นใช่เงินไปหาร้อยตำลึง”

ทรงเชวียนพุดต่อว่า “แม้ข้าจะทำงานในกองทหารม้า แต่ในบ้านเข้มงวดมาก พวกเราพี่น้องมีเบี้ยรายเดือนแค่สิบห้าตำลึง เพราะข้าแต่งงานแล้ว มารดากลับเงินทองของข้าไม่พอใช้ อยากซื้อของเล่นให้ภรรยาและลูกชายสักหน่อยก็ไม่มีเงิน ถึงเพิ่มให้ข้าอีกห้าตำลึงต่อเดือน หาร้อยตำลึงเป็นเงินจำนวนไม่น้อย สุหยินต้องใช้เงินที่เป็นสินเดิมของตนเองมาจ่ายแทนข้า...”

หลังจากที่คำพุดนี้จบลง ทุกคนในที่แห่งนี้ต่างสลดมหายใจเข้าเอือกใหญ่ หาร้อยตำลึงเป็นเงินจำนวนไม่น้อยก็จริง แต่นายน้อยของจวนเงินกั้วกง หนึ่งเดือนกลับได้รับเบี้ยรายเดือนแค่สิบห้าถึงยี่สิบตำลึง? ตระกูลทรงจะไม่ตระหนี่เกินไปหน่อยหรือ

ไม่เพียงทุกคนที่คิดเช่นนี้ กระทั่งชื่อหนึ่งอันยังตกตะลึง พวกเขาได้รับเบี้ยรายเดือนแค่สิบห้าตำลึง? ทำไมเบี้ยรายเดือนของนางคือหกสิบ

เกิดใหม่สักครั้งไม่ขอเป็นหูดคนหูผู้แสหวัด

ดำลิ่ง? หรือเปี้ยวเกอใหญ่จะพูดโกหก?

ชื่อหนึ่งอันพิจารณาทรงเซวียนอย่างละเอียด ไม่ถูก เปี้ยวเกอใหญ่เป็นคนชื่อสัตย์มาแต่ไหนแต่ไร ให้เขาเล่นละครเป็นเรื่องที่ทำได้ยากยิ่ง ในสถานการณ์เช่นนี้ไม่มีทางพูดโกหก หรือว่าเบี้ยรายเดือนของพวกเขา จะมีแค่สิบห้าตำลึงจริง ๆ?

นางเงยหน้ามองหงสูยโดยไม่รู้ตัว เห็นหงสูยกำลังมองนางเช่นกัน ไม่รู้เข้าใจผิดไปเองหรืออย่างไร นางรู้สึกว่ตอนที่หงสูยมองนาง เขาเผยยิ้มเลี้ยวหนึ่งออกมา

ชื่อหนึ่งอันรีบเก็บสายตากลับ หัวใจเต้นรัว หงสูยยิ้มเป็นด้วย? ดูเหมือน...จะไม่ใช่ครั้งแรกที่ได้เห็น แต่ทุกครั้งเป็นต้องมีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้น ครั้งนี้กลับไม่เกิดอะไรสักอย่าง เขายิ้มทำไม หรือจะยิ้มเพราะแผนการของพวกเขาสำเร็จราบรื่น?

หงเซวียนยกมือขึ้นตบตนเองสองผาด “ตอนนั้นข้าสาบานกับฮูหยินเอาไว้ บอกว่าจะไม่ตีเมียอีก แต่ในตอนหลัง...ตอนหลังข้าทนคำเคียดแค้นของสหายไม่ไหว ไปที่หอชู้ยเชียงอีกครั้ง บังเอิญว่าวันนั้นแม่นางลี่เอ๋อ ซึ่งเป็นหญิงคนิกาอันดับหนึ่งของหอชู้ยเชียงมานั่งเป็นเพื่อนข้า ข้า...ข้า...”

ได้เท่าหลิวคาดคั้น “เจ้าทำอะไร?”

แววตาหงเซวียนเหม่อลอยชั่วครู่ สายตีสระะ “ข้าตีเมียจนเมา จำไม่ได้ว่าทำอะไรไปบ้าง ตอนที่ตื่นมา ฮูหยินที่อยู่ข้างๆ บอกข้าว่าหานเอ๋อร์ป่วย ร้องให้จะหาข้า รอข้ามาหนึ่งวันเต็ม ตอนหลังข้าถึงรู้ว่า วันนั้นข้า

ดื่มจนเมา ทั้งใช้เงินไปอีกหนึ่งร้อยตำลึง คือสุหยินเอาสินเดิมของตนเอง มาจ่ายแทนข้าเช่นกัน”

ได้ทำหิ้วอดคิดหวังไม่ได้ หนึ่งร้อยตำลึง ไม่มากพอจะซื้อหนึ่ง รัตรีของหญิงคนิกอันดับหนึ่งแห่งหอชู่เซียง บ่งบอกชัดเจนว่าคตินั้น หรงเซวียนแค่ดื่มสุรา ไม่ได้เสพสังวาส

อาจเพราะเรื่องนี้เกี่ยวโยงถึงบุตรชายของตน ได้ทำเวินตุลาการ ศาลตำหิ้วปากกล่าวว่า “พูดไปพูดมา ก็แค่ดื่มสุราสองครั้งในหอชู่เซียง เท่านั้น หอชู่เซียงตั้งอยู่ตรงนั้นก็เพื่อให้คนไปดื่มสุรา หากทุกคนที่เคย ไป ต้องถูกได้ทำหิ้วร้องเรียนแบบนี้กันทุกคน มิสู้ให้หอชู่เซียงปิด กิจการเสียจะได้สิ้นเรื่อง”

ได้ทำหิ้วไม่พอใจสักเท่าไร “จะพูดแบบนี้ก็ไม่ถูก เป็นความจริง ที่ข้าได้รับคำร้องเรียนมาจากผู้อื่น บอกว่าหรงเซวียนหยอกเอินลูกสาว ครอบครัวสุจริต แคंबังเอิญว่าเจี้ยวเอ๋อร์กับลวีเอ๋อนั้นหาใช่ลูกสาว ครอบครัวสุจริตเท่านั้น”

ได้ทำเวินหัวเราะเยาะทีหนึ่ง “ได้ทำหิ้วช่างแปลกประหลาด ใน เมื่อมีคนร้องเรียน ก็ควรมีหลักฐาน ได้ทำหิ้วคงไม่อาจตัดสินปากเปล่า ว่าหรงเซวียนมีโทษกระมัง หากทุกคนทำเช่นนี้ ในเมืองหลวงไม่วุ่นวาย ไปทั่วหรือ”

ได้ทำหิ้วหน้าแดงกำ ฝืนโต้แย้งว่า “เมื่อครู่ได้ทำเวินไปจับตัว หรงเซวียนไม่ใช่หรือ ไยจับกลับมาแค่หรงเซวียนคนเดียว? สตรีที่ถูกเขา ข่มเหงผู้นั้น ทำไมไม่พามาด้วยกัน?”

เกิดใหม่สักครั้งไม่ขอเป็นหูดคนหูแสบ

ใต้เท้าเวินหัวเราะอย่างดูแคลนทีหนึ่ง “ใต้เท้าหลิวเจ้าช่างครองตำแหน่งผู้ว่าการเมืองหลวงได้อย่างแปลกประหลาดนัก ฝ่าบาทมีรับสั่งให้เซียวหงเซวียนเข้ามาสอบสวนในตำหนักแท่งไยเมื่อพูดออกจากปากของใต้เท้าหลิวถึงกลายเป็นจับ? ที่สำคัญยิ่งกว่านั้น ฝ่าบาท กระหม่อมไม่ได้หาหงเซวียนพบในตำหนักตากอากาศพะยะคะ วันนี้อู่หลาง² ของตระกูลต่งไม่สบาย หงเซวียนจึงแลกเวรกับอู่หลางตระกูลต่ง ผู้ที่เฝ้าอยู่ที่ตำหนักตากอากาศคืออู่หลางตระกูลต่ง ส่วนหงเซวียนไปอยู่ที่ประตูเมืองตะวันออกของเมืองหลวง กระหม่อมหาหงเซวียนพบที่ประตูเมืองตะวันออกของเมืองหลวงพะยะคะ”

ในเวลานี้เอง ได้เท้ากงหัวหน้าสำนักตรวจการพาหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีเข้ามา พร้อมด้วยทหารรักษาพระองค์สองนายกับสาวใช้หนึ่งคน ทั้งยังมีบุรุษสวมเครื่องแบบกองทหารม้าซึ่งมีบาดแผลทั่วร่างกายหนึ่ง ทั้งหมดเข้ามาในตำหนักด้วยกัน

เดิมทีชื่อหนึ่งอันยังคิดอยู่ว่าอู่หลางตระกูลต่งผู้นั้นคือใคร แม้นางจะรู้เหตุการณ์ล่วงหน้า แต่เหตุการณ์ในตอนหลัง ล้วนเป็นแผนการที่ทรงสุขกับหงเซวียนเตรียมเอาไว้ นางไม่ทราบรายละเอียดมากนัก ตกลงว่าอู่หลางตระกูลต่งผู้แลกเวรกับหงเซวียนเป็นใครกันแน่?

รองจนได้เห็นบุรุษร่างอ้วนท้วมผู้หนึ่งเดินบิดกายเข้ามาในตำหนัก

---

² อู่หลาง หมายถึง บุตรชายคนที่ห้า

ชื่อหนึ่งอันก็อดไม่ได้ที่จะเบิกตาโต

วนเวียนไปมา คนที่ปรากฏตัวในชาติก่อน ชาตินี้ยังคงปรากฏตัวอีกครั้งหรือ อยู่กลางตระกูลต่งผู้นี้ ก็คือต่งหนึ่งโผนบุตรชายอนุภรรยาตระกูลต่งที่จะหมั้นหมายกับชื่อหนึ่งซินเมื่อชาติก่อนไม่ใช่หรือ ชาติก่อนเป็นเพราะชื่อหนึ่งซินดูแคลนต่งหนึ่งโผน ถึงพยายามปีนขึ้นเตียงของทรงเฮรียน

เมื่อหันมองสตรีด้านข้างซึ่งมีสภาพโสกเศร้าสิ้นหวัง โซเซคล้ายจะเป็นลมผู้นั้น ชื่อหนึ่งอันยังตกตะลึงกว่าเดิม

สตรีผู้นี้สวมกระโปรงสีเขียวยาว แต่งกายฉูดฉาด แต่เห็นได้ชัดว่าเส้นผมเพิ่งถูกจัดแต่งมา ยังเหลือสภาพกระเซอะกระเซิงก่อนหน้านี้อยู่บ้าง สตรีงดงามผู้นี้ ไม่ใช่จ้าวอี้แล้วจะเป็นใคร

ไม่เพียงชื่อหนึ่งอัน กระทั่งจ้าวเฟยยังตกใจจนลุกขึ้น ร้องเรียกว่า “อี้”

จ้าวอี้เดินอย่างงุนงงรอบหนึ่ง ไม่เข้าใจโดยสิ้นเชิงว่าเกิดอะไรขึ้น ทั้งถูกใต้เท้ากงพาคนมาบังคับเข้าวัง ตลอดทางนอกจากสาวใช้คนสนิท ไม่มีสักคนที่นางคุ้นเคย

เวลานี้ได้ยินเสียงเรียกของพี่สาวคนโต แม้ไม่ได้เกิดจากมารดาเดียวกัน อีกทั้งตอนที่อยู่ในเรือนยังมีอายุห่างกันค่อนข้างมาก จึงไม่สนิทสนมด้วยสักเท่าไร กระนั้นในเวลานี้ นางร้องให้ตาแดงก่ำ ส่งเสียงเรียกแทบพรวดโดยไม่สนการควรไม่ควรว่า “พี่สาว...”

จ้าวเฟยยังจะทนไหวเสียที่ไหน รีบวิ่งลงไป ดึงน้องสาวเข้ามาในอ้อมกอดทันที “อี้ เกิดอะไรขึ้น? เจ้าบอกพี่สาวเร็วเข้า”

เกิดใหม่สักครั้งไม่ขอเป็นหูดคนหูผู้แสอห้

กิริยาของไต้เท้ากงอยู่ในกฎเกณฑ์ ประสานมือบอกเล่าเหตุการณ์
ที่ได้พบเห็นต่อฮ่งเต้

ตอนที่เขาพาคนไปย้งตำหนักตากอากาศ ถูกผู้ติดตามหลายคนของ
อู่หลางตระกูลต่งขวางไว้ไม่ให้เข้าไป ยิ่งกว่านั้นยังมีผู้ติดตามคนหนึ่งกำลัง
กดสาวใช้ของจำวออี้อาไว้ สาวใช้ส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือสุดชีวิต
แต่ดันไม่หลุด กลับเป็นทหารประจำกองทหารม้าที่อยู่ด้านข้างผู้นั้น เพราะ
ทนอู่หลางตระกูลต่งรังแกราษฎรผู้บริสุทธิ์ไม่ไหวต่อต้านผู้ติดตามของ
อู่หลางตระกูลต่ง น่าเสียดายที่กำลังของคนคนเดียวไม่อาจสู้ศัตรูทั้งฝูง
เขาถูกชกตีปางตาย

ทหารรักษาพระองค์สองนายซึ่งถูกพาเข้ามาตกใจคุกเข่าบนพื้น
อ้าอึ้งไม่กล้าส่งเสียง

ไต้เท้ากงตั้งมั่นในความยุติธรรมเสมอมา บัดนี้โมโหอย่างยิ่งวาด
พุดเสียงโกรธเกรี้ยวว่า “กระหม่อมรับราชการมานาน นับเป็นครั้งแรกที่
ได้เห็นผู้ลงมือด้วยความใจกล้าขาดการไตร่ตรองขนาดนี้ ต่งหนึ่งใจข่มเหง
สตรีครอบครัวสุจริต ผู้ติดตามข้างกายเขาไม่รู้กฎเกณฑ์ ทำตามเยี่ยงอย่าง
ข่มเหงสาวใช้ผู้นี้! นอกจากนี้ ในฐานะทหารรักษาพระองค์ กระทำเรื่อง
แบบนี้ในตำหนักตากอากาศ ช่างเป็นเรื่องที่ไม่เคยได้ยิน ไม่เคยพบเห็น!”

นายท่านปั่วตระกูลต่งเหวี่ยงไห่ลพรากเป็นสายฝน รีบคุกเข่าลง
ขอรับโทษด้วยตนเอง

จำวอเพยร้องให้ตาแดงกำ่า คุกเข่าอยู่บนพื้นโขกศีรษะสุดชีวิต “ขอ
ฝ่าบาทโปรดคืนความเป็นธรรมแก่หม่อมฉันด้วยเพคะ ตระกูลของหม่อมฉัน

แม้ฐานะต่ำต้อย แต่ล้วนเป็นราษฎรสุจริตที่ใช้ชีวิตอย่างระมัดระวัง น้องสาวของหม่อมฉันหาใช่สตรีบนถนนหอคณิกา เพียงเพราะฐานะต่ำต้อย ก็ต้องถูกคนอื่นข่มเหงรังแกหรืออย่างไร บิดาของหม่อมฉันปฏิบัติตนด้วยความสุจริตมาทั้งชีวิต แม้เป็นพ่อค้าแต่สันดานบริสุทธิ์ ไม่เคยเห็นผลประโยชน์จนลืมนึกคุณธรรมเพคะ!”

ในเวลานี้จ้าวอี้ถึงค่อยตั้งสติขึ้นมาได้บ้าง กอดพี่สาวร้องไห้อย่างปวดร้าว “พี่สาว พี่สาวช่วยข้าด้วย”

จ้าวเพยประคองใบหน้าน้องสาวเอาไว้ ปวดใจจนทนไม่ไหว ทันใดนั้นนางยื่นมือออกมา กระชากหยกอวี้เจี๋ยที่อยู่บนคอของจ้าวอี้ คลานเข้าไปตรงหน้าฮ่องเต้ ยื่นหยกอวี้เจี๋ยออกไป พูดด้วยเสียงสอ้านให้ราวน้ำตาเป็นสายเล็ดว่า “ฝ่าบาท ทุกสิ่งของตระกูลจ้าวล้วนมีต้นกำเนิดจากหยกอวี้เจี๋ยชิ้นนี้ ตลอดหลายปีมานี้ บรรพบุรุษของหม่อมฉันเพื่อรักษาเกียรติยศซึ่งได้รับพระราชทานจากปฐมฮ่องเต้ ลูกหลานทุกรุ่นต่างระวังแล้วระวังอีก แต่ก็เพราะหยกอวี้เจี๋ยชิ้นนี้ซึ่งบรรพบุรุษต้องการรักษาเอาไว้ในมือ ที่ทำให้น้องสาวหม่อมฉันต้องทุกข์ทรมานขนาดนี้ ขอฝ่าบาทโปรดยึดหยกอวี้เจี๋ยนี้คืนไปเถอะเพคะ!”

ชื่อหนึ่งอันขมวดคิ้วเล็กน้อย ไม่รู้ว่าหยกอวี้เจี๋ยนั้นมีความอัศจรรย์อะไร

จ้าวเพยก้มหน้าสะอึกสะอื้น “ฝ่าบาทเพคะ หยกอวี้เจี๋ยนี้หมายความว่าความถึงบุญคุณที่ปฐมฮ่องเต้มีต่อตระกูลของหม่อมฉัน บุตรสาวภรรยาเอกซึ่งมีฐานะสูงส่งที่สุดในตระกูลจ้าวทุกรุ่นจะสวมหยกชิ้นนี้ไว้บนอก เพื่อ

เกิดใหม่สักครั้งไม่ขอเป็นหูดคนหูผู้แสหวัด

แสดงถึงความโปรดปรานที่ได้รับ แต่นึกไม่ถึงว่าเมื่อมาถึงรุ่นของอีอี กลับกลายเป็นยันต์เร่งตาย³ เสียได้! หลายครั้งที่ถูกลอบสังหาร ล้วนโชคดีที่อยู่ในเมืองหลวงมีกองทหารองครักษ์อวี๋หลินคอยปกป้อง ทำให้นางปลอดภัยเสมอมา แต่นึกไม่ถึงเลยว่าคนเหล่านั้นจะคิดแผนชั่วแบบนี้ออกมาเพื่อทำลายนาง!”

นางหันกลับไปมองจ้าวอีอีด้วยความปวดร้าวใจแทบขาด “อีอี ในจดหมายที่พี่สาวเขียนส่งกลับไปบ้าน บอกเจ้าว่าอย่าได้สวมหยกอวี๋เจี๋ยนี้อีก ไยเจ้าไม่ยอมฟัง? ทำไมเจ้าไม่ฟัง!”

จ้าวอีอีหมอบอยู่บนพื้น ร้องไห้จนไม่อาจควบคุมตนเอง

ในเวลาสั้นๆ ดุจสายฟ้าแลบ ชื่อหนึ่งอันรู้สึกว่ามีเบาะแสบางอย่างแล่นผ่านสมอง แต่นางไม่เข้าใจว่าคืออะไรกันแน่

ได้ฟังเสียงร้องไห้ร่ำน้ำตากลายเป็นสายเลือดของสนมซึ่งทรงโปรดปรานที่สุดในเวลานี้ เพลงพิโรธของฮ้องเต๋ฟ่งถึงจุดสูงสุด เขาลุกขึ้นยืน เดินไปตรงหน้าต่างหนึ่งใญ่ ถีบออกไปสุดแรง “เจ้าใจกล้านานนี้ได้อย่างไร!”

ใต้เท้ากงไม่ถือสาที่จะทำให้เกิดกลายเป็นเรื่องใหญ่ไปกว่านี้ ประสานมือพูดต่อว่า “ฝ่าบาท ตอนที่พวกกระหม่อมไปถึง ไม่น่าเชื่อว่าทหารรักษาพระองค์สองนายนี้จะเข้ามาขัดขวาง บอกว่าตระกูลต่งมีอำนาจปานใด ต่งกั๋วเฟยทัดเทียมกับตำแหน่งกลาง ให้กระหม่อมตริกรองกำลังของ

---

³ ยันต์เร่งตาย หมายถึง ยันต์ที่เชื่อว่าสามารถเร่งรัดให้คนตายก่อนกำหนด

ตนเองก่อนจะลงมือพะยะค่ะ!”

ฮ่องเต้โมโหถึงขีดสุดกลับกลายเป็นขบขัน “ตัดเทียมกับตำหนักกลาง? ช่างกล้าพูดว่าตัดเทียมกับตำหนักกลาง! นึกไม่ถึงว่าทหารรักษาพระองค์ของเรา จะช่วยออกหน้าพูดจาแทนลูกชายขุนนางผู้หนึ่ง ละเมิดกฎหมายและคำสั่ง!”

ต่งก๊วยเพยตกใจจนนิ่งอึ้ง ไม่เข้าใจโดยสิ้นเชิงว่าแผนการที่วางไว้ดิบดี ทำไมไม่เดินมาถึงก้าวนี้ได้? นางรีบคุกเข่าบนพื้นพูดเสียงสั่นว่า “ฝ่าบาท...หม่อมฉันไม่ทราบ...”

ฮ่องเต้ไหนเลยจะยอมฟังนางพูด ตวาดทันทีว่า “ปลดต่งก๊วยเพยลงเป็นฉิน!”

ต่งก๊วยเพยส่งเสียงร้องอุทานที่หนึ่ง ก่อนล้มลงไปในงบนพื้น

ในเวลาตัวเอง ได้ทำเวินประสาณมือนึกกล่าวว่า “ฝ่าบาท กระหม่อมยังมีเรื่องจะพูดพะยะค่ะ”

“พูด!”

ได้ทำเวินล้วงไברי้งทุกซบปีกหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อ ย่นไปตรงหน้าฮ่องเต้ “ฝ่าบาท ไברי้งทุกซบพวกนี้เป็นของที่ทรงตำหาลาง⁴ มอบให้กระหม่อมตอนที่เชิญทรงตำหาลางเข้าวัง เดิมทีกระหม่อมคิดว่าจะหาหรือกับรองเสนาบดีกรมอาญาและได้ทำกงหัวหน้าสำนักตรวจการ จากนั้นค่อยถวายฎีกา แต่...”

---

⁴ ตำหาลาง หมายถึง บุตรชายคนโต

เกิดใหม่สักครั้งไม่ขอเป็นหูดคนหูผู้แสหวัด

ฮองเต้ไม่รอเขาพูดจบ รับใบร้องทุกข์ปีกนั้นมา พลิกดูทีละใบ ไม่น่าเชื่อว่าทั้งหมดจะเป็นหลักฐานที่ตระกูลต่งแอบปล่อยเงินกู้ดอกเบี้ยยสูง ก็ยิ่งโมโหหนักกว่าเดิม ไม่รอตุจจนจบ ขว้างใบร้องทุกข์พวกนั้นออกไปเสียงดังซำๆ ซึ่หรงเซวียนพลางถามด้วยความพิโรธว่า “พวกนี้ได้มาจากไหน”

หรงเซวียนรู้สึกลำบากใจเล็กน้อย ฟังถึงตรงนี้ รับคุกเข่าหลังตรงตอบว่า “ฝ่าบาท หลายวันก่อนกระหม่อมได้รับใบร้องทุกข์พวกนี้มา เดิมที่ตั้งใจจะส่งไปให้ศาลต้าหลี่จัดการ แต่หนึ่งในนั้น เป็นคนในครอบครัวชาวนา ผู้เช่าที่ดินทำกินในหมู่บ้านเกษตรของตระกูลกระหม่อม เขาบอกว่าเคยส่งใบร้องทุกข์ไปให้ผู้ว่าการเมืองหลวงแล้ว จนใจที่ผู้ว่าการเมืองหลวงไม่รับเรื่อง ชาวนาผู้นั้นยังถูกคนปล่อยเงินกู้ชักตี้ยกหนึ่ง กระหม่อมคิดว่าในเมื่อรับใบร้องทุกข์ไว้แล้วจะแค่ส่งต่อไม่ได้ จึงให้น้องสามของกระหม่อมช่วยตรวจสอบ ถึงทราบทั่วทุกเหตุการณ์ล้วนมีความเกี่ยวข้องแน่นแฟ้นกับตระกูลต่ง และในระยะนี้ตอนที่กระหม่อมไปประตุมืองตะวันออกของเมืองหลวง ก็มีชาวนาผู้เช่าที่ดินทำกินอีกจำนวนมากส่งใบร้องทุกข์มาถึงมือกระหม่อมพะยะค่ะ!”

ใต้เท้ากฟงถึงตรงนี้ ค้อมกายพูดว่า “ฝ่าบาท ช่วงก่อนหน้านี้ กระหม่อมได้ถวายฎีกา สิ่งทีพูดถึงก็คือเรื่องนี้พะยะค่ะ ที่สำคัญพวกกระหม่อมได้หารือเรื่องนี้กับกรมอาญา ได้ทราบว่ามีเพียงในนอกเมืองหลวง ทุกหนแห่งในแคว้นต้าโจวล้วนมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้น ถึงขั้นทำให้ชาวนาจำนวนมากจำใจขายลูกขายลูกสาว จึงจะมีชีวิตรอดต่อไปได้ ยังมีเหตุการณ์คนชราในครอบครัวที่มีภาระมาก ไปฆ่าตัวตายในภูเขาอีกด้วย

ตนเอง เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นโดยทั่ว ทั้งหมดเพียงทำไปเพื่อลดภาระของครอบครัวพะยะค่ะ!”

ฮองเต้โมโหจนพูดไม่ออกแม้แต่ประโยคเดียว หันหลังเดินกลับไป ยังกิน กัดฟันแน่น ไม่น่าเชื่อว่าน้ำตาจะทะลักออกมา “แผ่นดินสันติสุข ที่อดีตฮองเต้เหลือไว้ให้เรา กลับถูกเราปกครองจนมีสภาพเช่นนี้ เสด็จแม่ ในร้อยปีให้หลัง⁵ เรายังจะมีหน้าไปพบเสด็จพ่อได้อย่างไร!”

ไทเฮาหลับตามาตลอด ฟังถึงตรงนี้ ถึงเงยหน้าช้าๆ พูดล่อมว่า “ฝ่าบาท ผู้มีฐานะสูงส่งเกินไปจนสะท้อนอำนาจฝ่าบาทเป็นเรื่องที่มีมาแต่โบราณ ล้วนเป็นเพราะฝ่าบาทมีเมตตามากเกินไป!”

นายท่านบัวตระกูลต่งคุกเข่าหมอบอยู่บนพื้น ไชยศรีชะคร่ำครวญ ไม่หยุด “กระหม่อมมีความผิด ขอฝ่าบาทโปรดให้เวลากระหม่อมสักกระยะ ให้กระหม่อมกวาดล้างคนผิดในตระกูล...”

ฮองเต้หัวเราะเยาะทีหนึ่ง “ให้เจ้ากวาดล้าง? หรือให้เจ้าหาคนแบกรับความผิดแทน?”

นายท่านบัวตระกูลต่งตัวสั่นสะท้าน กัดฟันตอบรับว่า “กระหม่อมมีความผิด ขอฝ่าบาทโปรดลงทัณฑ์ ขอฝ่าบาท...ปลดบรรดาศักดิ์ของกระหม่อมพะยะค่ะ!”

ต่งก๊วยเพยตกใจยกใหญ่ “บิดา...”

สีหน้านายท่านบัวตระกูลต่งเปี่ยมความพ่ายแพ้ เพียงแสวงทำ

---

⁵ ร้อยปีให้หลัง หมายถึง หลังจากเสียชีวิต เป็นหนึ่งในวิธีพูดถึงความตายอย่างอ้อมค้อม

เกิดใหม่สักครั้งไม่ขอเป็นหูดคนหูผู้แสหวัด

เป็นไม่ได้ยิน ไม่พูดอะไรอีก

ฮ้องเต้โบกมือ ตอนที่นายท่านบัวตระกูลต่งลุกขึ้นหาสะตูดที่หนึ่ง ฝืนประคองร่างกายไว้ได้ เหลือบตาขึ้นมององค์ชายใหญ่แวบหนึ่ง แล้วถอนหายใจยาวเหยียด พาคนตระกูลต่งจากไป ส่วนศาลตำหนักก็ลากต่งหนึ่งใจกับทหารรักษาพระองค์สองนายนั้นออกไป เหลือเพียงจ้าวอี้ฮี้กับสาวใช้คุกเข่าร้องไห้ไม่หยุดอยู่บนพื้น

ฮ้องเต้ชี้ทหารของกองทหารม้าซึ่งมีบาดแผลทั่วร่างแล้วกล่าวว่า “คนผู้นี้ไม่หวั่นเกรงอำนาจ ตกรางวัล แต่งตั้งให้เป็นสี่มู่กองทหารม้าตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป”

ทหารนายนั้นสะอื้นโฮง เดิมทีเขาเป็นเพียงทหารธรรมดาคนหนึ่งฐานะทางบ้านไม่สูง นึกไม่ถึงว่าวันนี้ช่วยคนตามมโนธรรม จะมีวาสนาเช่นนี้ พลันคุกเข่ากล่าวขอบคุณด้วยความยินดีล้นพ้น

ฮ้องเต้พยุงจ้าวเพยขึ้นมาด้วยตนเอง สวมหยกอวี่เจี๋ยในมือนางลงบนคอของนาง จากนั้นเช็ดคราบน้ำตาบนใบหน้าให้ “สนมรักอย่าร้องไห้อีกเลย เรื่องนี้เราจะสอบสวนอย่างเข้มงวด ไม่ให้เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นอีกเป็นอันขาด! ใครก็ได้มานี่ ถ่ายทอดบัญชาของเรา อนุญาตให้บุตรหลานตระกูลจ้าวสอบเคอจี้วีรราชการ!”

สาเหตุที่ตระกูลวานิชต่ำกว่าผู้อื่นหนึ่งขั้น เป็นเพราะไม่ว่าหาเงินได้มากเท่าไร ขอเพียงทำการค้า บุตรหลานก็ไม่อาจเข้าราชสำนักเป็นขุนนางได้ ข้อกำหนดนี้มีไว้เพื่อป้องกันการขายตำแหน่งขุนนางหรือบรรดาศักดิ์ บัดนี้ฮ้องเต้ยอมยกเว้นเพราะจ้าวอี้ฮี้ ตามหลักแล้วตระกูล

จ้าวควยยินดีจนกระโดดโลดเต้นถึงจะถูก

แต่จ้าวเพยยังคงเวทนาน้องสาว ดูเหมือนไม่ได้เก็บมาใส่ใจ ส่วนคน
ตระกูลจ้าวไม่สามารถเข้าวังได้ จึงไม่มีผู้ใดกล่าวขอบคุณสำหรับเรื่องนี้

โชคดียี่ห้อองเต้ไม่ถือสาโดยสิ้นเชิง จงมือจ้าวเพย ให้นางนั่งเคียง
ข้างตน คือความตั้งใจที่จะชมอำนาจตงก๊วยเพย...ตงผินในเวลาสั้นไป

ชื่อหนึ่งอันกลอกตามองแวบหนึ่ง รู้สึกว่าสายตาที่จ้าวเพยมอง
จ้าวอี้ หาดูห่วงใยมากเท่ากิริยาที่นางแสดงออกมา

ฮ่องเต้มองไปทางทรงเชวียนอีกครั้ง “ทรงดำหลางแก้ไขนิสัยเสีย
ที่ชอบดื่มสุราได้หรือยัง”

ทรงเชวียนรีบกำศีรษะ “ฝ่าบาท กระหม่อมขออน้อมรับความผิด
พะยะค่ะ! ในอดีตเวลาที่กระหม่อมเมาสุราจนขาดสติ มักโอ้อวดครวญเสมอ
ว่าโชคชะตาไม่ยุติธรรม ที่พูดจาเหลวไหลเช่นนี้หาใช่เจตนาของกระหม่อม
บัดนี้หวนคิดแล้วรู้สึกละอายใจยิ่งนัก ขอฝ่าบาทโปรดลงทัณฑ์พะยะค่ะ!”

ประกายเสี้ยวหนึ่งวาดผ่านดวงตาฮ่องเต้ “คำพูดเหลวไหลอะไร”

ทรงเชวียนหน้าแดงตอบรับเสียงเบาว่า “กระหม่อมคิดว่าตนเอง
เป็นม้าพันธ์⁶ แต่ฝ่าบาทหาใช่บัว⁷ ของกระหม่อมไม่ ทั้งดำหนิพิน้อง
ร่วมตระกูลเป็นประจำ กระหม่อมในฐานะลูกชายคนโต กลับเทียบน้อง

⁶ ม้าพันธ์ คือ ม้าชนิดที่สามารถวิ่งหนึ่งพันลี้ในวันเดียว ใช้อุปมาถึงคนหนุ่มที่มีความ
สามารถสูง

⁷ บัว คือ คนที่มองเห็นความสามารถของคนอื่น และยินดีชมเชยผู้มีความสามารถ

เกิดใหม่สักครั้งไม่ขอเป็นหูดคนหูผู้แสหวัด

ชายทั้งสองคนไม่ได้ ยิ่งกว่านั้นยังโทษว่าตนเองเคราะห์ร้าย คิดว่าเวลานี้ แคว้นต้าโจวให้ความสำคัญกับวิชาบุ๋นละเลยวิชาบู๊”

ฮ่องเต๋หัวเราะเสียงเบาที่หนึ่ง “นี่คือคำพูดเหลวไหลลรี”

หรงเซวียนเหมือนฟังความนัยในวาจาของฮ่องเต๋ไม่ออก เพียงผงกศีรษะพูดว่า “ตอนแรกไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นคำพูดเหลวไหล บัดนี้...กระหม่อมถูกน้องชายสองคนสั่งสอนยกหนึ่ง เกิดความสำนึกลึกซึ้ง รู้สึกว่าตนเองในอดีตช่างเหลวไหลยิ่งนัก!”

ฮ่องเต๋เลิกคิ้ว “น้องชายเจ้าลงมือกับเจ้า?”

หรงเซวียนตอบรับว่า “พะยะค่ะ คำพูดของน้องสามกับน้องสี่ของกระหม่อมในวันนั้น ทำให้ละอายใจยากจะทนไหว ในฐานะคนตระกูลหรง กองทัพตระกูลหรง ไม่คิดว่าจะสร้างความสุขแก่ราษฎรอย่างไร สนใจแต่ผลได้ผลเสียของตนเอง ไม่คู่ควรเป็นขุนนางยิ่งไม่คู่ควรเป็นแม่ทัพ ความสามารถของกระหม่อม เทียบไม่ได้กระทั่งนายกองพันใต้บัญชาของน้องสี่ จะคู่ควรกับตำแหน่งผู้สืบทอดตระกูลหรงได้อย่างไร นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา กระหม่อมปรับปรุงตัวจากใจจริง ไม่เคยดื่มสุราอีกพะยะค่ะ”

ฮ่องเต๋ยังไม่ทันเอ่ยวาจา ชายชราอายุราวแปดสิบถึงเก้าสิบปีคนหนึ่งก็ก้าวออกมาจากฝูงชน เดินมาข้างหน้าโดยที่ร่างกายยังสั่นเทาคุกเข่าโขกศีรษะกล่าวว่า “ฝ่าบาท กระหม่อมคิดว่าไม่มีเรื่องใดจะดีไปกว่ารู้ผิดแล้วแก้ไข ครั้งนั้นกระหม่อมประพฤติดตนด้วยความจองหองกว่าหรงต้าหลางมากนัก กระนั้นอดีตฮ่องเต๋ทรงเห็นแก่ผลงานของกระหม่อม จึงทรงอภัยโทษให้ ยิ่งกว่านั้นในตอนหลังเมื่อกระหม่อมป่วยหนักยังเสด็จ

มาเยี่ยมด้วยพระองค์เอง ทำให้กระหม่อมเสียใจภายหลังอย่างมาก!”

ชายชาผู้นี้คือรู่ยอ่อง น้องชายร่วมสายเลือดของเซียนจู่หวงตี้⁸ เป็นโอรสที่เกิดจากไทเฮา ส่วนเซียนจู่หวงตี้ซึ่งเป็นโอรสองค์โตไม่ใช่โอรสของไทเฮา แต่เพราะบิดาบังเกิดเกล้าของพวกเขาจากไปเร็ว เซียนจู่หวงตี้จึงฉวยโอกาสได้ก่อน

รู่ยอ่องถูกเลี้ยงดูอย่างตามใจมาแต่เด็ก เมื่อเติบโตขึ้นมีนิสัยชอบใช้อำนาจบาตรใหญ่ พุดจาไรมารยาทเป็นประจำ กระนั้นเซียนจู่หวงตี้ไม่เคยถือสา รักใคร่เขาราวกับน้องชายร่วมมารดา

ครั้งหนึ่งรู่ยอ่องได้กระทำความผิด เดิมทีควรถูกลงโทษเขียนสลิปที่ แต่เซียนจู่หวงตี้ใช้เหตุผลว่าเขาคือพี่ชายคนโต ไม่อาจอบรมให้น้องชายคนเล็กปรับปรุงตัว ขอรับโทษถูกเขียนสลิปที่แทนรู่ยอ่อง ตอนหลังรู่ยอ่องเกิดความระทมอัดอั้นในใจ จนล้มหมอนนอนเสื่อ เซียนจู่หวงตี้ยังไปเยี่ยมด้วยตนเอง พุดทั้งน้ำตาไหลพราวว่าอาการป่วยอยู่ที่ร่างกายน้องชาย แต่ความเจ็บปวดอยู่ในใจพี่ชาย

นับแต่นั้นเป็นต้นมารู่ยอ่องก็ปรับปรุงตัวเสียใหม่ ไม่เคยล่วงเกินเบื้องสูงอีก

เรื่องราวระหว่างเซียนจู่หวงตี้กับรู่ยอ่อง ได้รับคำชื่นชมจากขุนนางบันทึกประวัติศาสตร์อย่างล้นหลาม รู้ผิดแล้วแก้ไขอันเป็นเรื่องดีงามสุด

---

⁸ เซียนจู่หวงตี้ หมายถึง ส่องเต้สองพระองค์ก่อน

เกิดใหม่สักครั้งไม่ขอเป็นหูดคนหูผู้แสหวัด

แสนนี้ ถูกบันทึกอย่างละเอียดในจดหมายเหตุแคว้นต้าโจว

ฮองเต้เดินเข้าไปพุงรุ่มอ่องด้วยตนเอง ยิ้มพูดว่า “ท่านเป็นถึง ซูเหยียเยี่ย⁹ ของเรา กระทั่งเสด็จปู่ยังให้ความสำคัญกับท่าน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรา ซูเหยียเยี่ยไม่จำเป็นต้องการวะเต็มพิธีการแบบนี้”

รุ่มอ่องสายศีระ หันกลับมาพูดกับหรงเซวียนว่า “หรงเซวียน ในฐานะขุนนาง ควรมีความภักดีต่อฝ่าบาทและรู้จักทดแทนคุณแผ่นดิน จะมีความแค้นเคืองในใจไม่ได้ ยิ่งไม่สามารถทำลายความน่าเชื่อถือของ ฝ่าบาทด้วยการปั่นเรื่อง”

หรงเซวียนโขกศีรษะขอรับโทษด้วยตนเอง “ฝ่าบาท รุ่มอ่อง กระหม่อมมีความผิดพะยะค่ะ!”

ฮองเต้หัวเราะลั่น “กระทั่งเสด็จปู่ยังทรงทราบว่าไม่มีเรื่องใดจะดีไปกว่ารู้ผิดแล้วแก้ไข เราย่อมต้องปฏิบัติตาม ความภักดีของตระกูลหรง เราอยู่แกล้งใจ หรงต้าหลางยังเป็นเด็กที่เราเห็นมาแต่เด็กจนโต เราในฐานะ ผู้อาวุโส ควรควบคุมตักเตือนให้เจ้าแก้ไข หาใช่ลงโทษไม่”

หรงเซวียนกล่าวถวายพระพรเสียดัง จากนั้นถึงพุงบิดาที่คุกเข่า มานานให้ลุกขึ้น กลับไปยังที่นั่งของตน พลันคู่มือชีวิตชีวาขึ้นมา

ชื่อหนึ่งอันมองดูท่านตากับท่านสูงใหญ่ที่ขาบซึ่งจนน้ำตาไหลพราก หันมองท่าทีของฮองเต้ที่ดูอารมณ์ชื่นมื่น พุงรุ่มอ่องด้วยตนเอง นาง

---

⁹ ซูเหยียเยี่ย เป็นคำเรียกอาผู้ชายของบิดา

เข้าใจขึ้นมาทันที

องค์ชายใหญ่นี้กว่านี้เป็นแผนที่เขาวางไว้ ไม่ได้คำนึงถึงหลักการที่ว่าตักแตนจับจักจั่นนกขมิ้นอยู่ข้างหลัง ส่วนนางกับทรงสยุดคิดไปเองว่าวางแผนได้อย่างรอบคอบ พลิกความพ่ายแพ้เป็นชัยชนะ โจมตีตระกูลต่งจนตั้งตัวไม่ทัน หารู้ไม่ว่าภายในนั้น มีการสอดมือของฮ่องเต้อยู่ด้วยหรือไม่

เห็นได้ชัดว่าฮ่องเต้คือนักเดินหมากผู้ชาญฉลาดที่มีความสามารถแต่ไม่แสดงออก ในราชสำนัก แต่ไหนแต่ไรมาหากไม่ใช่ลมบูรพากดดันลมประจิม ก็คือลมประจิมกดดันลมบูรพา การถ่วงดุลกันและกันคือสถานการณ์อันดีที่สุด ส่วนตระกูลต่งกับตระกูลหวังก็เป็นแบบนี้เอง

ใช่ว่าฮ่องเต้ไม่ทราบพฤติกรรมขององค์ชายใหญ่ ถึงขั้นมีใจคิดลงโทษมานาน ตระกูลหวังเป็นเพียงเหตุผลข้อหนึ่งเท่านั้น กำจัดตระกูลต่งไป ย่อมต้องตักเตือนตระกูลหวังด้วย

หลังเกิดเหตุการณ์ครั้งนี้ ตระกูลหวังซาบซึ่งในบุญคุณฮ่องเต้ ได้เวลาสงบเสงี่ยม แสดงความอ่อนแอสักระยะแล้ว ส่วนวันหน้าใครได้ใครเสีย ถึงเวลานั้นค่อยว่ากันอีกที

บทที่ 41

ลูกพี่พี่ใจรักตั้งตัว

ไม่ว่าอย่างไร เรื่องของตระกูลทรงถือว่าสิ้นสุดลงแล้ว

ไทเฮาถอนหายใจยาวทีหนึ่ง มองไปทางกงจื่ออวีแห่งเป่ย์จี “ทำให้แขกผู้มาเยือนจากแดนไกลได้เห็นเรื่องน่าหวัร่อเสียแล้ว!”

ดวงตาของกงจื่ออวีห่มุกลอก ยิ้มน้อยๆ แล้วกล่าวว่า “เรื่องแบบนี้เกรงว่าคงส่งผลกระทบต่ออารมณ์ของไทเฮา กระหม่อมยินดีจะรำกระบี่หนึ่งเพลงเพื่อสร้างความสำราญ ไม่ทราบว่ายไทเฮาจะทรงอนุญาตหรือไม่!”

ไทเฮาไม่ใคร่จะสนใจนัก แต่ยังคงยกมือ “อนุญาต”

กงจื่ออวียื่นกระบี่บุปผา¹⁰ ใช้สำหรับรำกระบี่โดยเฉพาะมาข้างหน้า ทรงสุยตรวจสอด้วยตนเอง เห็นว่ากระบี่นั้นไม่ได้ล้มคม จึงส่งกลับไป

---

¹⁰ กระบี่บุปผา คือ กระบี่สวยงามที่ไม่ได้ล้มคม ใช้สำหรับรำกระบี่

ในมือของกงจื่ออวี่ กงจื่ออวี่เฝ้มปากยิ้ม ตอนที่ซุกระบี่ขึ้น หันไปยกคิ้วคลี่
ยิ้มให้ซื่อหนิงอัน

ในเวลาเพียงชั่วครู่นี้เอง หรงสุยยกมือขึ้นยิ้มพูดกับฮ่งเต๋ว่า “ฝ่าบาท
ไท่เฮา การรำกระบี่เพียงล่ำฟังเกรงว่าจะไม่น่าสนใจ หากสองคนประชัน
กัน คงยิ่งสร้างความสำราญได้มากขึ้น กระหม่อมยินดีรำกระบี่ร่วมกับ
กงจื่ออวี่ เพื่อถวายพระพรไท่เฮาพะยะค่ะ”

ไท่เฮาคลี่ยิ้ม “อาสูยไม่ได้เตรียมของกำนัลถวายพรให้เราใช่หรือไม่
ถึงได้ยิ้มลมบурพา¹¹ ของกงจื่อแห่งเปย์ฉี? แต่อาสูยพูดถูก อาสูยคือยอด
ยุทธ์แห่งแคว้นต้าโจวของเรา รำกระบี่ร่วมกับกงจื่อแห่งเปย์ฉีสักเพลง
จะได้ลองดูสักคราว่าวิชายุทธ์ของเปย์ฉี กับวิชายุทธ์ของแคว้นต้าโจว มีความ
แตกต่างกันมากน้อยแค่ไหน”

กงจื่ออวี่หรีดตามองหรงสุย จากนั้นมองไปทางซื่อหนิงอันอีกครั้ง
ยกมุมปากยิ้มเยาะ คือท่าที่บ่งบอกว่าต้องได้ครอบครองอย่างแน่นอน

หรงสุยเป็นคนเย็นชามาแต่ไหนแต่ไร มีวิชายุทธ์ไม่ธรรมดา แต่
เป็นครั้งแรกที่รำกระบี่ชนิดนี้ เขาเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่ อาภรณ์สีขาวทั้ง
ชุดกับกงจื่ออวี่ที่สวมอาภรณ์สีดำแตกต่างอย่างเห็นได้ชัด ทั้งสองต่างถือ
กระบี่บุปผาคนละเล่ม เมื่อเทียบกันแล้ว หรงสุยดูเฉียนที่ถูกเนรเทศลง
มายังแดนมนุษย์ กงจื่ออวี่ยิ้มดูต้อยกว่า

---

¹¹ ยิ้มลมบурพา หมายถึง ยิ้มความได้เปรียบของฝ่ายตรงข้ามมาผลักดันเรื่องที่ตัวเองทำ

เกิดใหม่สักครั้งไม่ขอเป็นหูดคนหูผู้แสหวัด

ภายในตำหนักมีสตรีสูงศักดิ์ใจกล้าส่งเสียงอุทานด้วยความชื่น
อาย ถึงขั้นร้องเสียงเบา ให้กำลังใจทรงสุข

ชื่อหนึ่งอันนั่งอยู่บนที่นั่ง ฟังเสียงแสดงความคิดเห็นจากรอบด้าน

“นายน้อยสามตระกูลทรงออกโรงรำกระบี่ด้วยตนเอง ช่างเป็นเรื่อง
ที่หาได้ยากยิ่งนัก!”

“เขาหล่อเหลาไม่ธรรมดา องค์ชายเป่ย์ฉีอะไรนั่นเทียบได้เสียที่ไหน
ไอ้โฮ ทำไมได้ห้ำหั่นถึงมีบุรุษรูปงามขนาดนี้ได้?”

“อา หากชาติกำเนิดของข้าสูงกว่านี้อีกสักนิด คงให้ท่านพ่อท่านแม่
ไปขอหมั้นหมายที่ตระกูลทรงแล้ว บุรุษรูปงามขนาดนี้ แคว่ได้มองทุกวัน
ต้องอารมณ์ดีแน่นอน”

ชื่อหนึ่งอันเงี่ยหูฟังบทสนทนาของบรรดาสตรีสูงศักดิ์ รู้สึกเพียง
ว่าคำพูดของพวกนางทุกคนช่างตรงใจนางเหลือเกิน

ใบหน้านางแดงเรื่อ กำปั้นสีชมพูกำแน่นโดยไม่รู้ตัว ทรงสุข...ดูดี
ขนาดนี้ หล่อเหลาขนาดนี้ บุรุษดุษฎีเซียนที่ถูกเนรเทศลงมายังแดนมนุษย์
ผู้นี้ นางเอง...ก็ชอบเช่นกัน

นางเงยหน้าขึ้น เห็นคนทั้งสองบนเวทีต่างมองมาที่นาง ไม่รู้เพราะ
อะไร นางมองทรงสุข พลันเกิดความรู้สึกว่าในดวงตาของเขาเปี่ยมด้วยความ
ความรู้สึกลึกซึ้งอย่างไม่น่าเชื่อ

“เดิมทีข้าคิดว่าองค์ชายเป่ย์ฉีผู้นั้น แม้รูปร่างหน้าตาจะต่างจาก
พวกเรา แต่ก็ถือว่าหล่อเหลา นึกไม่ถึงเมื่อเทียบกับนายน้อยสามตระกูล
ทรง จะเทียบไม่ติดโดยสิ้นเชิง”

“พูดเพื่อเจออะไรของเจ้า? นายน้อยสามตระกูลหรงคือใคร คืออันดับหนึ่งของสี่คุณชายแห่งเมืองหลวงเชียวนะ ใครจะเทียบเขาได้? ข้ายังไม่เคยเห็นบุรุษที่ดีกว่าเขาสักคน”

“มี นายน้อยสามตระกูลหรงว่าหล่อเหลาแล้ว นายน้อยสี่ตระกูลหรงยิ่งหล่อเหลากว่าอีก!”

หัวข้อสนทนาเบี่ยงประเด็นออกจากสองคนที่อยู่บนเวที กลายเป็นการถกเถียงว่านายน้อยสามตระกูลหรงกับนายน้อยสี่ตระกูลหรง ใครหล่อเหลากว่ากัน

หรงเหิงขมวดคิ้วมุ่น มุมมองของเขาย่อมแตกต่างจากเหล่าแม่นางอธิบายเสียงเบาให้ซื่อหนิงอันฟัง “หากเทียบวิชายุทธ์ กงจื่ออวีไม่มีทางเป็นคู่ต่อสู้ของพี่ชายข้า แต่นี่คือวิชายุทธ์ที่ดูดีแต่ใช้การจริงไม่ได้ รำกระบี่...รำกระบี่ สำคัญที่การรำรำหาใช้ตัวกระบี่ไม่ เก่งกว่าพี่ชายข้าคงรำรำไม่เป็นกระบี่”

ในสมองของซื่อหนิงอันปรากฏภาพบุรุษสง่าผ่าเผยสะบัดพัดด้ามจิวรำรำ ถึงขั้นที่...เสื้อผ้าถูกถอดไปครึ่งหนึ่ง เผยให้เห็นแผ่นอกกำยำเหมือนภาพที่ได้เห็นโดยไม่ได้ตั้งใจในวันนั้น ในความแข็งแกร่ง มีเสน่ห์เสียวหนึ่งแฝงอยู่

หรงเหิงหันกลับมาถามอย่างประหลาดใจ “เป่ียวเม่ย ทำไมหน้าเจ้าแดงขนาดนี้?”

ซื่อหนิงอันลนลานเล็กน้อย รีบล้วงผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดหน้า พูดตะกุกตะกักว่า “คือ...คือว่าข้า ในตำหนักอยู่ไปหน่อย อืม ค่อนข้างอยู่”

เกิดใหม่สักครั้งไม่ขอเป็นหูดคนหูผู้แสหวัด

ทรงเหิงส่งเสียง “อ้อ” ที่หนึ่ง พุดต่ออย่างไม่ได้เก็บมาใส่ใจว่า “บอกตามตรง ถ้าแค่คนเดียวยังดี รำกระบี่สองคน ต้องรำให้ดังตาม ทั้งยังต้องตัดสินใจแพ้ชนะ ข้าคิดว่าพี่ชายข้ายากจะทำสำเร็จ”

ชื่อหนึ่งอันถามว่า “เพราะเหตุใด ท่านบอกเองว่าคงจื่ออวีผู้นั้นไม่ใช่คู่ต่อสู้ของพี่ชายท่านไม่ใช่หรือ”

ทรงเหิงอธิบาย “ถ้าเป็นการประลองทั่วไปย่อมไม่เหมือนกัน แต่นี่คือการรำกระบี่ เห็นได้ชัดว่าคงจื่ออวีเตรียมการมาล่วงหน้า ส่วนพี่ชายข้าร้ายรำเป็นหรือ”

ชื่อหนึ่งอันคิดในใจว่า บุรุษที่เก่งวิชายุทธ์ ร่างกายมีความยืดหยุ่นน่าจะร้ายรำได้ไม่ยากกระมัง

ทรงเหิงพุดต่อว่า “นอกจากนี้ พี่ชายข้าต้องควบคุมกำลัง แรงเกินไปไม่ได้ จะทำให้แคว้นต้าโจวของพวกเราดูใจแคบ อ่อนเกินไปยิ่งไม่ได้แบบนั้นจะดูเหมือนว่ายอดยุทธ์ของแคว้นต้าโจวไม่มีฝีมือ ต้องพอบีบพอดีสมดุลทั้งสองฝ่าย และพี่ชายข้าต้องชนะอย่างเฉียดฉิว การควบคุมกำลังนี้ จู่ ๆ พี่ชายข้าจะควบคุมได้ดีหรือ”

ทรงเขวียนฟังถึงตรงนี้ คลีอี้มออกมา “น้องสี่โตแล้วจริง ๆ รู้ว่าจะอ่านสถานการณ์เพียงภายนอกไม่ได้”

ทรงเหิงภูมิใจไม่น้อย “แน่นอน จะอย่างไรน้องชายท่านคนนี้ก็กล้าหาญสง่าผ่าเผยเป็นอันดับหนึ่ง”

ทรงเขวียนสายตีสระพุดต่อว่า “เจ้าวิเคราะห้ไม่ผิด แต่ก็ไม่ถูกสักเท่าไรนัก”

ทรงเหิงรับถามว่า “ไม่ถูกต้องไหน”

ทรงเซวียนกล่าวว่า “ไม่ผิดที่กงจื่ออวีเตรียมการมาล่วงหน้า แต่เจ้ารู้เรื่องเกี่ยวกับเปย์ฉินน้อยเกินไป เปย์ฉินต่างจากแคว้นต้าโจวของเรา สำหรับต้าโจวไม่ว่าการประลองทั่วไปหรือยกทัพออกศึก กลยุทธ์เป็นสิ่งสำคัญเสมอ แต่เปย์ฉินให้ความสำคัญกับพลังมากกว่า เจ้าสังเกตสักหน่อยก็จะพบว่า รูปร่างของกงจื่ออวีไม่ถือว่าสูงเมื่ออยู่ในเปย์ฉิน แต่กำยำยิ่งนัก ผู้ที่ฝึกพลังกำลังเป็นประจำ จะเป็นแบบนี้ทุกคน”

ทรงเหิงพยักหน้าด้วยความเข้าใจ

ทรงเซวียนพูดต่อว่า “ดังนั้นต่อไปเป็นการรำกระบี่ กงจื่ออวีก็น่าจะเน้นไปที่กำลังมากกว่า กระบวนท่ายิ่งดูตื้นกว่า ส่วนทรงสุยไม่เหมือนกัน ทรงสุยเป็นยอดยุทธ์ของต้าโจว เทียบกันแล้วตัวอ่อนกว่ามาก เหมาะที่จะรำกระบี่มากกว่า นอกจากนี้ทั้งสองฝ่ายประลองกัน ไซ้ว่าต้องรุกเสมอไป บางครั้งการเป็นฝ่ายตั้งรับ อาจเหมาะสมกว่า”

ในระหว่างที่สนทนากันนี้ สองคนซึ่งอยู่ด้านบนก็เริ่มประลองกันแล้ว

ทรงเซวียนพูดไม่ผิด กงจื่ออวีผู้นั้นต่อไปเป็นการรำกระบี่ ก็ให้ความรู้สึกดูฉะฉานยักระชัดสด สามารถเรียกได้ว่ารุกรอบอย่างดูต้น ส่วนทรงสุยกลับไม่ได้เป็นฝ่ายโจมตีก่อน แ่ตั้งรับทุกกระบวนท่า ร่ายรำไปพลางถอยหลังไปพลาง ดูจนทุกคนวิงเวียนตาลาย ขณะเดียวกันก็รู้สึกใจหายใจคว่ำ

ทรงเหิงถามว่า “พี่ใหญ่ ท่านเข้าใจเปย์ฉินชัดเจนขนาดนี้ได้อย่างไร”

สีหน้าทรงเซวียนเคร่งขรึมขึ้น มองทรงเหิงด้วยแววตาเรียบนิ่ง

เกิดใหม่สักครั้งไม่ขอเป็นหูดคนหูผู้แสหวัด

“อาเหิง รู้เขารู้เรา รบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง ข้ารู้ว่าเจ้าเข้าใจหลักการนี้ แต่พวกเราเป็นแม่ทัพ ข้อห้ามสูงสุดของแม่ทัพก็คือความจงหองหวอดดี เจ้าปกป้องชายแดนแคว้นต้าโจว อู่อวีนคือป้อมปราการสำคัญที่ใช้สัญจร คือตำแหน่งที่ทั้งสามแคว้นจะเปิดศึกกัน ข้ารู้ว่าเจ้าเข้าใจทุกการเคลื่อนไหวของมั่วเปยเป็นอย่างดี แต่ที่พวกเราต้องปกป้องคือต้าโจว ไม่ใช่แค่อู่อวีน”

หรงเฟยเชอหันกลับมามองหรงเซวียนอย่างตั้งใจแวบหนึ่ง กล่าวชมว่า “อาเหิง เจ้ายังห่างชั้นจากพี่ชายทั้งสองไกลนัก”

ในเวลานี้เอง กงจื่ออวี่เปลี่ยนทิศทางการกะทันหัน เหนินกายชูกระบี่พุ่งแทงมาทางซือหนึ่งอัน

กระบี่ของกงจื่ออวี่ไม่อาจฆ่าคน แต่เมื่อเขาทำเช่นนั้นต่อหน้าธารกำนัลขอเพียงสัมผัสซือหนึ่งอันสักเล็กน้อย จะเกิดความหมายกำกวมเป็นพิเศษขึ้นมาทันที

น่าเสียดายที่ต่อให้เขาไวแค่ไหน หรงสูยกลับไวยิ่งกว่า ในช่วงเวลาสั้นๆ ดุจสายฟ้าแลบ กระบี่ของหรงสูยมาถึงแล้ว ไม่น่าเชื่อว่าจะอาศัยกำลังภายใน ใช้กระบี่บุปผาอบบางฟันกระบี่ของกงจื่ออวี่หักเป็นสองท่อน

กงจื่ออวี่ตะลึงงันอยู่กับที่ เหล่าสตรีภายในตำหนักลุกขึ้นส่งเสียงกรีดร้องโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น ร้องตะโกนว่านายน้อยสามตระกูลหรงหรงสูยชนะแล้ว

หรงเหิงเบิกตากจนกลมโตด้วยความโมโห พูดยาวร้อนรนว่า “เมื่อครู่ กงจื่ออวี่คิดจะทำอะไร เขา!”

คิ้วดาหรงเซวียนเรียวยาว หัวเราะเยาะที่หนึ่ง “เป้าหมายของเขา

คือหนึ่งอัน แต่น่าเสียดาย ไม่รู้จักประเมินความสามารถของตนเองเสีย บ้าง!”

หัวใจของชื่อหนึ่งอันเต้นรัว หรงสยเดาการเคลื่อนไหวของงงจื่ออี ออกแต่แรก เพราะฉะนั้นจึงเป็นฝ่ายขอประลองเอง หรงสยปกป้องนาง แต่แค่ทำไปเพียงเพราะนางเป็นญาติใช้หรือไม่

หรงเหิงกำหมัดแน่น “เจ้าหมอนี่...เห็นที่ข้าต้องสั่งสอนเขาให้ตัก ยก”

หรงเฟยเชอหันกลับมาอีกครั้ง ซึ่งตามองเขาทีหนึ่ง “เรียนรู้อาก พี่ชายทั้งสองของเจ้าให้ดี ไม่ว่าเรื่องอะไรก็อย่าหุนหันพลันแล่น ใช้สมอง ให้มาก!”

เมื่อเขาพูดเช่นนี้ หรงเฟยฉือที่อยู่ด้านข้างหน้าแดงโดยพลัน หาก พูดถึงคนที่หุนหันพลันแล่นมากที่สุดในจวน นอกจากบิดา ก็คือเขาตัวเอง ในอดีตหรงเชวียนแค่พูดจาเหลวไหลหลังดื่มสุรา ปกติแล้วเป็นคนใจเย็น มาก ส่วนหรงสยควบคุมตนเองได้ดีจนไม่เหมือนคนตระกูลหรงโดยสิ้นเชิง

เมื่อคิดเช่นนี้ สายตาที่หรงเฟยฉือมองหรงเหิงยิ่งใกล้ชิดมากขึ้น มีความรู้สึกว้าวทั้งลูกชายคนโตกับอาสยต่างโตมาผิดแผก มีเพียงหลานชาย อาเหิงคนนี้อย่างหาก คือบุตรชายตระกูลหรงตัวจริง

ทางด้านนั้นฮ้องเต้ตรางวัลให้แล้ว พูดกลั้วหัวเราะเสียงดังว่า “งงจื่ออีไม่จำเป็นต้องเสียใจ อาสยเป็นยอดยุทธ์ผู้มีชื่อเสียงแห่งแคว้น ต้าโจวของเรา ทั้งเกิดจากจวนเงินกั้วกงแม่ทัพพิทักษ์แผ่นดิน หาใช้บุรุษ ทั่วไป เจ้าแพ้ให้เขา นับว่าเป็นเรื่องปกติ”

เกิดใหม่สักครั้งไม่ขอเป็นหูดคนหูผู้แสหวัด

กงจื่ออวีกลับสู่ความใจเย็นแล้ว ประสานมือสนทนาตามมารยาท จากนั้นกลับไปนั่งข้างเว่ยหงเหมี่ยว

ความชั่วร้ายในแวตตาเว่ยหงเหมี่ยวเพิ่มมากขึ้น กล่าวเสียงเบาว่า “ข้าบอกแล้ว ชื่อหนึ่งอันแค่มีความฉลาดแกมโกงอยู่บ้าง ไม่จำเป็นต้องหวาดกลัว แต่ตระกูลหรงที่อยู่เบื้องหลังนาง จะไม่ระวังไม่ได้”

ริมฝีปากบางของกงจื่ออวีขยับเบาๆ “เป็นแบบนี้แล้วจะทำไมเล่า หากข้าปฏิบัติต่อพวกเขาด้วยความสุภาพ สู้ขอนางมาเป็นชายาเอก...”

ประกายสียวหนึ่งวาดผ่านดวงตาเว่ยหงเหมี่ยว พูดต่อว่า “ความคิดเจ้าไร้เดียงสาเกินไป มีคนตระกูลหรงอยู่ แผนการของเจ้าที่อยากแต่งงานชื่อหนึ่งอันเป็นไปไม่ได้เด็ดขาด สถานการณ์ในวันนี้ เจ้าเองก็เห็นแล้ว”

กงจื่ออวีเหี้ยดปากดูแคลน “วันหน้าหากข้าขึ้นครองบัลลังก์ นางก็ยอมเหสี ข้าสาบานว่าจะยกฐานะมเหสีให้นางเพียงผู้เดียว ตระกูลหรงจะไม่หวั่นไหวเขียวหรือ ฝ่าบาทจะไม่ทรงอนุญาตหรือ”

เดิมทีเว่ยหงเหมี่ยวยังอยากพูดต่อ ทันใดนั้นเงยหน้าขึ้นมองเห็นฮ่องเต้ที่มีรอยยิ้มเต็มใบหน้า เขายกมุมปากขึ้นช้าๆ ไม่ได้เกลี้ยกล่อมอีก หากฮ่องเต้อนุญาต ตระกูลหรงจะทำอย่างไร

ไท่เฮาเต็มสุราผลไม้มองไปแล้วรู้สึกไม่สบายสักเท่าไร เดิมทีอยากบอกให้หยุด แต่ฮ่องเต้เพิ่งจัดตระกูลต่งอันเป็นความกตัญญูใหญ่หลวงไปได้มากมาย สีหน้าปลื้มปิติยิ่ง ถึงขั้นตกรางวัลให้เชื้อพระวงศ์หลายคนต่อเนื่อง

อาจเพราะเมาสุรา สายตาของฮ่องเต้มองไปทางคนตระกูลหรงด้วย

ความชื่นชม คล้ายอยากเอ๋ยปากตรางวัล

ไทเฮากระแอมที่หนึ่งแล้วกล่าวว่า “ฝ่าบาท ในวันคล้ายวันเกิดของเรา ตระกูลหรงจะเตรียมของขวัญถวายพรที่ไม่ธรรมดาให้ทุกปี เวลานี้เรารู้สึกสนใจมาก อยากรู้ว่าสิ่งที่ตระกูลหรงเตรียมให้เราในปีนี้เป็นอะไรกันแน่”

เวลานี้อ่องเต๋ถึงเหมือนหลุดจากภวังค์ ลูบคางก่อนผงกศีรษะ

อันที่จริงของขวัญพรที่ตระกูลหรงเตรียมมาในปีนั้นแสนธรรมดา แต่ไทเฮายังคงชมไม่หยุดปาก ทั้งเน้นย้ำว่าท่านหญิงจาวหมิงรู้ใจนางเป็นที่สุด ได้สั่งให้นำเงินทองออกมา ประทานเป็นรางวัลแก่ตระกูลหรง

ชื่อหนึ่งอันหลุบตาลงยัมจาง ฝ่ายหนึ่งได้ฝ่ายหนึ่งเสีย ตระกูลต่งตกอับ ตระกูลหรงควรรุ่งเรือง แต่เบื้องบนหวาดระแวง กระทั่งตรางวัลยังไม่กล้าตรางวัลใหญ่ ช่างชวนให้ลำบากใจนัก

นางลุกขึ้นคุกเข่าถวายบังคม “ไทเฮาเพคะ หม่อมฉันซาบซึ้งในความเมตตาของไทเฮา จึงได้เตรียมของขวัญถวายพรมาเป็นการส่วนตัว ขอพระองค์มีพระชนมพรรษายืนยาวพันปีเพคะ”

สีหน้าไทเฮาดูดีขึ้นกว่าเดิม ยกมือขึ้น “ยายหนูคนนี้มีความกตัญญูมา เอามาให้เราดูหน่อย”

มีนางกำนัลเข้าไปตรวจสอบสิ่งของที่ชื่อหนึ่งอันยื่นออกมาทันที ในดวงตาของทั้งสองต่างฉายแววตกใจ เมื่อคลี่ออกแล้วส่งมาตรงหน้าไทเฮา ทั้งไทเฮา อ่องเต๋ แม้กระทั่งเหล่าสนมยังกล่าวชมไม่ขาดสาย

เสียนเฟยเอ่ยว่า “ฝีมือประณีตเหนือธรรมชาติโดยแท้ พระโพธิสัตว์

เกิดใหม่สักครั้งไม่ขอเป็นหูดคนหูดผู้แสหาดี

ที่ปักลงไปนี่ เหมือนมีชีวิตจริงยิ่งกว่าพระโพธิสัตว์ที่อยู่ในวัดเสียอีก”

ไทเฮายินดียิ่ง “หนึ่งอันสมแล้วที่อยู่ใต้การอบรมเลี้ยงดูของจาวหมิง เป็นที่ถูกใจของเราเช่นเดียวกัน หนึ่งอัน เจ้ามานี่”

ชื่อหนึ่งอันเดินเข้าไปช้าๆ คูกเข่าลงตรงหน้าไทเฮา

ไทเฮาหยิบปิ่นกระยาอันหนึ่งมาเสียบบนศีรษะนาง หันหน้าไปมอง อ่องเต้ “ฝ่าบาท ชีวิตของสตรีผู้นี้มีอุปสรรคมากมาย แต่เราเห็นนางแล้ว รู้สึกเหมือนรู้จักกันมาแสนนาน วันนี้อยากตรางวัลแก่สตรีผู้นี้ จึงขออาศัยฝ่าบาทเป็นข้ออ้าง แต่งตั้งบรรดาศักดิ์เลื่อนจู่ให้นางเถอะ”

อ่องเต้มองชื่อหนึ่งอันอย่างตั้งใจ แฉวตาจูบไหวเล็กน้อย รอยยิ้มบนใบหน้ายิ่งกว้างกว่าเดิม “ตระกูลทรงตอบแทนแผ่นดินด้วยความภักดี เรามีใจจะตรางวัลให้แต่แรกแล้ว เสด็จแม่ทรงโปรดสตรีตระกูลทรง เราจะขัดพระทัยท่านได้อย่างไร ย่อมต้องทำตามเจตนาของท่าน แต่งตั้งชื่อหนึ่งอันเป็นจงฮู่¹² เลี่ยนจู่”

จงฮู่? ตำแหน่งของบุรุษสูงขึ้นทีละขั้น เบื้องบนมีความหวาดหวั่น จึงแต่งตั้งให้สตรีเสีย ทั้งเบาใจและวางใจได้ ตระกูลทรงโชคที่มีชื่อหนึ่งอันคนนี้อยู่

เสียนเพยคิดได้ดังนี้ รีบกล่าวแสดงความยินดี ก่อนจะถามต่อว่า “ผ้าไหมปักลายผืนนี้ของจงฮู่เลี่ยนจู่ช่างงดงามเหลือเกิน เกรงว่าคงทุ่มเทาเวลาไปไม่น้อยกระมัง ดูพระมัญชุศรีโพธิสัตว์นี้สิ พระพักตร์มีความ

---

¹² จงฮู่ หมายถึง ชื่อสัตย์และฉลาด

เมตตาและอ่อนโยน ไม่ธรรมดาเสียจริง”

ชื่อหนึ่งอันหลบลบตากัมสිරະะ บนใบหน้าของนางคือความเคารพ “เรียนเหนียงเหนียง หม่อมฉันถูกเลี้ยงดูอยู่ในตระกูลเจิงที่หนานหลิงมา ตั้งแต่เด็ก กุญแจไขหัวพระทุกวันไม่เคยขาด ข้างกายกุญแจมีมามาคนหนึ่ง นางเป็นช่างปักผ้าที่มีชื่อเสียง ฝีมือของหม่อมฉันเรียนรู้มาจากมามาผู้นั้น เพคะ พระมัญชุศรีโพธิสัตว์เป็นเพราะได้เห็นเป็นประจำในวัยเด็ก จึงจดจำ ได้ขึ้นใจ ทั้งมีความหมายอันเป็นมงคล หม่อมฉันคิดว่า ถวายแต่ไทเฮา เหมาะสมที่สุดเพคะ”

เสียนเฟยป้องปากยิ้ม “ช่างมีความกตัญญูยิ่งนัก”

ชื่อหนึ่งอันยิ้มตาหยี พูดอีกว่า “ไทเฮาเพคะ สามารถพลิกผ้าไหม ปักลายไปอีกด้านหนึ่งเพคะ”

เหล่านางกำนัลพลิกอีกด้านของผ้าไหมปักลายขึ้นมา ไม่น่าเชื่อว่า จะเป็นภาพพระโพธิสัตว์กวนอิม

ไทเฮาตกใจมาก “นี่เป็นผ้าไหมปักลายสองหน้า?”

ชื่อหนึ่งอันหลบลบตายิ้มจาง “หม่อมฉันขอแสดงฝีมือตำด้อยเพคะ”

ไทเฮามองนางด้วยความรักใคร่และสงสาร “เจ้าอายุเพียงเท่านี้ กลับ มีฝีมือระดับนี้ จะบอกว่าเป็นฝีมือตำด้อยได้อย่างไร ยายหนูหนึ่งอันยังมี อะไรที่อยากได้อีก? เราจะตรกรางวัลให้เจ้าพร้อมกัน”

ชื่อหนึ่งอันแสดงกิริยาไร้เดียงสา พูดอ่อนหวานว่า “ไทเฮาเพคะ หม่อมฉันขออะไรก็ได้หรือเพคะ”

ไทเฮามองนางด้วยความประหลาดใจแวบหนึ่ง ก่อนจะยิ้มออกมา

เกิดใหม่สักครั้งไม่ขอเป็นหูดคนหูผู้แสหัด

ทันที “แน่นอน”

ชื่อหนึ่งอันโขกศีรษะที่หนึ่ง “ไทเฮาเพคะ หม่อมฉันอยากทูลขอให้
ไทเฮาพระราชทานอนุญาตเรื่องหนึ่งเพคะ การแต่งงานของหม่อมฉัน
อยากตัดสินใจด้วยตนเองเพคะ”

หนึ่งตาไทเฮากระตุกที่หนึ่ง ประสานสายตากับฮ่องเต้

เจตนาของกงจื่ออวี่ มีหรือพวกเขาจะไม่เข้าใจ? ทุกการเคลื่อนไหว
ในระหว่างรำกระบี่เมื่อครู่พวกเขามองเห็นชัดเจน ตระกูลทรงยอมอ่าน
ออกชัดเจนเช่นกัน บางทีอาจเพราะเหตุนี้ ถึงได้ยื่นคำขอว่าจะตัดสินใจ
เรื่องการแต่งงานด้วยตนเอง

ฮ่องเต้ได้ผลไม้ผลหนึ่งขึ้นมากิน อาจเพราะมีรสเปรี้ยว เขามวด
คิ้วเล็กน้อย ก่อนจะหัวเราะเสียงดัง “เราอนุญาต!”

เขาลุกขึ้น ไทเฮาลุกตาม เดินจากไปทั้งสองอย่างนี้

กว่าทรงสุขจะเดินเข้ามาพยุ่งชื่อหนึ่งอันขึ้น ชื่อหนึ่งอันถึงรู้ตัวว่า
แผ่นหลังชุ่มเหงื่อไปหมดแล้ว

ไร้คำพูดตลอดทาง รอนกลับถึงจวน ทรงเจียนดึงชื่อหนึ่งอันเข้า
มาในอ้อมกอดทันที น้ำตาชายชราไหลพราก “เป็นตาเองที่ไม่ได้ความ...”

ชื่อหนึ่งอันรีบส่ายศีรษะ แสร้งทำที่โมโห “ห้ามท่านตาพูดแบบนี้
เจ้าค่ะ”

ทรงเจียนมองชื่อหนึ่งอันด้วยความรักใคร่และสงสาร มองดูใบหน้า
ของนางที่คล้ายคลึงกับบุตรสาว รู้สึกเพียงความโศกเศร้าล้นทะลักจากใจ

“คำพูดที่หิงอันเคยบอกกับข้าก่อนหน้า ข้าไม่เคยใส่ใจ วันนี้ถึงได้เข้าใจ
หลักการที่ว่าอยู่ใกล้ฮ่องเต้เหมือนอยู่ใกล้เสือ¹³ แต่โบราณมาความภักดี
และเป็นธรรมยากจะสมดุล องค์ชายเป่ย์ฉือยากครอบครองเจ้า ไม่ว่า
อย่างไรข้าก็คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าฝ่าบาทจะทรงยืนมองบนป้อมปราการ¹⁴ ให้
ข้าปะทะกับเป่ย์ฉือ”

ท่านหญิงจาวหิงสั่งให้บ่าวไพร่ออกไปหมดแล้ว กล่าวเสียงเบาว่า
“ท่านพ่อ ฝ่าบาททรงมีความอัปยศของพระองค์”

เป็นครั้งแรกที่ทรงเจียนไม่ได้โต้แย้ง เพียงลูบใบหน้าชื่อหิงอัน
“วันนี้หิงอันเผลออย่างร้ายแรงต่อหน้าพระพักตร์ฝ่าบาท ข้ากลัวเหลือ
เกิน...กลัวฝ่าบาทจะไม่เห็นแก่สายใยฮ่องเต้กับขุนนางเสี้ยวนี่”

ชื่อหิงอันเงยหน้าขึ้น “แต่ฝ่าบาทยังทรงใส่พระทัยอยู่ ถูกหรือไม่
เจ้าคะ”

ย่อมต้องใส่ใจ เทียบกับเป่ย์ฉือซึ่งไม่เพียงพอจะเป็นที่หวั่นเกรง ไม่
ว่าอย่างไรหัวใจของฮ่องเต้ก็ยังโน้มเอียงมาทางตระกูลทรง แต่หลังการ
เดิมพันในครั้งนี้ ทรงเจียนยังคงผิดหวังสุดแสน ล้มป่วยตั้งแต่คืนนั้น

ยามราตรีมีลมพัดแรง ลู่เออร์คันเสื้อคลุมตัวหนาออกมา ยืนไปตรง
หน้าชื่อหิงอัน

¹³ อยู่ใกล้ฮ่องเต้เหมือนอยู่ใกล้เสือ เป็นสำนวนจีน หมายถึง ทำงานรับใช้ฮ่องเต้อันตราย
เหมือนอยู่ใกล้เสือ อาจมีอันตรายถึงชีวิตได้ทุกเมื่อ

¹⁴ ยืนมองบนป้อมปราการ เป็นสำนวนจีน หมายถึง การยืนมองอยู่เฉยๆ โดยไม่ยื่นมือ
เข้าช่วย

เกิดใหม่สักครั้งไม่ขอเป็นหูดคนหูผู้แสหวัด

ชื่อหนังสือไม่ได้กลับเรือนชั้นใน แต่นั่งอยู่ใต้ระเบียบร่วมกับพี่ชายทั้งสามเพื่อสนทนาเกี่ยวกับเหตุการณ์ในวันนี้

เทียบกับความผิดหวังของทรงเจียน สามบุรุษในรุ่นหลานของตระกูลทรงสงบนิ่งกว่ามาก เมื่อครั้งตระกูลทรงรุ่งเรืองถึงขีดสุดพวกเขายังไม่เกิด ย่อมไม่เข้าใจสายสัมพันธ์ดุจพี่น้องร่วมสายเลือดที่ทรงเจียนมีต่ออดีตฮองเต้

ทรงเซวียนเป็นพี่ชายคนโต อดไม่ได้ที่จะพูดมากสักหลายประโยค “อาสุย องค์รัชทายาททรงมองเจ้าเป็นพี่น้องร่วมสายเลือด แต่เจ้าก็ต้องจำไว้ เจ้าคือองค์รัชทายาท หาใช่ปฤชนไม่”

ทรงสุยผกศีระะ รินน้ำชาให้พวกเขา

ทรงเซวียนยิ้ม “อาสุยดูเหมือนโตขึ้นแล้ว อ่อนโยนกว่าเมื่อก่อนมาก รู้จักเห็นอกเห็นใจผู้อื่นแล้ว”

ทรงสุยเม้มริมฝีปาก “วันนี้พี่ใหญ่ลำบากแล้ว”

สีหน้าของเขาเรียบเฉย สายศีระะพูดว่า “ข้าลำบากอะไรกัน? แค่คิดถึงว่าเมื่อก่อนข้าติดสุราจนเกือบทำให้ตระกูลทรงต้องตกอับอย่างไม่อาจฟื้นฟูได้อีก ในใจก็กังวลยิ่งนัก อยากควบคุมตนเองในอดีตให้ตาสว่างใจแทบขาด”

ชื่อหนังสือยิ้มตาหยี “จะว่าไป คนที่ลำบากในวันนี้คือพี่สะใภ้ต่างหาก เปี้ยวเกอ พี่สะใภ้ตั้งครรภ์ ท่านกลับไม่บอกพวกเราสักคำ ทำให้นางตกใจแทบแย่”

ทรงเซวียนตะลึงงัน หันมาถามว่า “พี่สะใภ้เจ้าตั้งครรภ์?”

ชื่อหนึ่งอันกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า “ท่านไม่รู้ว่่าฟี่สะไกตั้งครรรค์?”

นางเพ็ญรู้ตัวขึ้นมามากมายหลัง จริ่งด้วย ตอนทีรู้ข่าวว่่าฟี่สะไกตั้งครรรค์ เปี้ยวเกอใหญ่ยังไม่ได้เข้ามาในตำหนัก

หรงเซวียนนั่งไม่ติดอีกต่อไป วางถ้วยน้ำชาทันที ลุกขึ้นบอกลาแล้วจากไป

หรงเหิงเห็นดั่งนี้ก็หัวเราะลั่น “ดูสภาพฟี่ใหญ่สิ ไร้ความหยิ่งในศักดิ์ศรีโดยสิ้นเชิง วันหน้าหากข้า...” เขาถูกหรงส่วยกวาดตามองแวบหนึ่ง เสียงจิงเบาลงมาก “วันหน้าหากข้ามีสุหยิน น่าจะ...ไม่ได้ ข้าเป็นถึงแม่ทัพบุญผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งมีชื่อเสียงเกรียงไกร จะถูกสตรีนางหนึ่งพันรนาการได้อย่างไร อี!”

ชื่อหนึ่งอันเหล่ตามองเขา “หากเปี้ยวเกอสี่คิดเช่นนี้ แค่มิ่แต่งงานมีลูก ก็จะไม่มีคนในครอบครัวเป็นตัวถ่วงแล้ว”

หรงเหิงเบิกตาโต “นี่ สาวน้อยอย่างเจ้าพูดจอะไรกัน ตระกูลหรงเป็นแม่ทัพ ข้าจะไม่แต่งงานมีลูกได้อย่างไร คนในครอบครัวเป็นตัวถ่วงอะไรกัน ลูกชายตระกูลหรงอย่างพวกเรา...”

เดิมทีเขาอยากพูดว่่า บุตรชายตระกูลหรงยืนตัวตรง เย้ายำทำดิน แต่เมื่อคิดดูแล้ว ไม่ว่าเป็นท่านลุงใหญ่ บิดา หรือฟี่ใหญ่ ต่างถูกสุหยินของตนเองการาบจนอยู่หมัด วาจาอหังการนี้ จะอย่างไรก็พูดไม่ออก

หรงเหิงหงุดหงิด ลุกขึ้นแบมือ “ช่างเถอะ ไม่พูดกับพวกเจ้าแล้ว ข้าจะไปหาเชื้ออันให้!”

เกิดใหม่สักครั้งไม่ขอเป็นหูดคนหูดผู้แสหาดี

ใต้ระเบียงเหลื่อเพียงหงสุยกับซื่อหนิงอัน ซื่อหนิงอันพลันรู้สึก กระอักกระอ่วน อยากลุกขึ้นไปจากที่นี่แต่ก็รู้สึกเสียดาย จึงก้มศีรษะลง หันไปเชี่ยถ่านในเตาน้ำชาเสียว ลมหนาวในฤดูใบไม้ผลิเย็นมาก สองมือ ขาวเนียนต้งขึ้นหยกของนางโผล่ออกมา ได้แสงไฟยังคล้อยคล้ายคลิบคลา ว่าสามารถมองเห็นเส้นเลือดดำสีเขียวใต้ผิวหนังบอบบาง

หงสุยไม่ได้ดื่มสุรา เวลานี้กลับรู้สึกเมามาย เขาตั้งสติให้มั่นคง ก่อนจะกล่าวเสียงเบาว่า “จ้าวอี้เป็นเหตุไม่คาดฝัน”

ความคิดของซื่อหนิงอันหวนกลับไปยังตำหนักใหญ่ คิดถึงเด็กสาว น่าสงสารผู้นั้น

เมื่อก่อนนางไม่ชอบจ้าวอี้ รู้สึกว่าจ้าวอীনับถือผู้มีฐานะร่ำรวย ดูแคลนผู้มีฐานะยากจน เรื่องอะไรก็มีดีแค่เปลือกนอก แต่เมื่อสงบใจลง มาคิดทบทวน กลับรู้สึกว่ายอีกฝ่ายช่างใจกล้า อย่างน้อยก็กล้าสารภาพ ความในใจกับบุรุษ นาง...กลับไม่กล้าทำ

หงสุยสลดมหายใจเข้าลึกทีหนึ่ง “ข้าเองก็คิดไม่ถึง ในแผนการ ของจ้าวเพยกับองค์รัชทายาท ไม่น่าเชื่อว่าจะมีจ้าวอี้อยู่ด้วย”

ซื่อหนิงอันส่ายศีรษะถามว่า “จ้าวอี้เป็นน้องสาวของจ้าวเพย ไม่ใช่หรือ จากที่ข้าสังเกตพวกนางวันนี้ ดูท่าทางเป็นพี่น้องที่สายสัมพันธ์ แน่นแฟ้นมาก”

หงสุยส่ายศีรษะ “มารดาบังเกิดเกล้าของจ้าวเพยเป็นภรรยาเอก คนแรกของนายท่านตระกูลจ้าว ไม่ต่างจากตระกูลขุนนางทั่วไป ตระกูล จ้าวร่ำรวยล้นฟ้า ตำแหน่งเจ้าบ้านนี้ บุตรหลานในตระกูลล้วนต้องการ

แย่งชิง นายท่านตระกูลจ้าวในเวลาที่ยังไม่โดดเด่น คือภรรยาเอกคนแรกของเขาที่ผลักดันให้ได้ดี นำเสียดายทันทีที่ลืมตาอ้าปากได้ นายท่านตระกูลจ้าวกลับล้มสลายไปสามภรรยาที่มีต่อภรรยาร่วมผูกหมั้น บั่นใจให้สตรีอื่นทันที”

ชื่อหนึ่งอันอ้าปากค้างพูดไม่ออก “เพราะฉะนั้นจ้าวเพยเพยผู้นั้นทำเพื่อแก้แค้น?”

หรงสูยยังคงสายศีรษะ “ไม่ใช่เสียทีเดียว ลูกชายสองคนของนายท่านตระกูลจ้าวล้วนเกิดจากภรรยาเอกคนแรก จ้าวเพยเพยเป็นลูกสาวคนโต ส่วนจ้าวอี้เกิดจากภรรยาเอกคนที่สองเมื่อครั้งยังเป็นอนุภรรยา เรื่องราวของเรือนในไม่สามารถตรวจสอบให้กระจ่าง รู้เพียงว่าหลังจากที่ภรรยาเอกคนแรกของนายท่านตระกูลจ้าวตาย อนุภรรยาผู้นี้ถูกยกขึ้นเป็นภรรยาเอก จ้าวอี้พลอยกลายเป็นลูกสาวภรรยาเอก ที่สำคัญนายท่านตระกูลจ้าวรักใคร่นางหาใดเปรียบ แทบจะกล่าวได้ว่าเรียกกลมไต้ลม เรียกฝนไต้ฝน¹⁵ ตามใจจนกำเริบเสิบสาน ด้วยเหตุนี้หยกอวีเจี๋ยขึ้นนั้นถึงถูกสวมบนคอของจ้าวอี้”

ชื่อหนึ่งอันรีบถามว่า “หยกอวีเจี๋ยขึ้นนั้นมีความนัยอะไรซ่อนเร้นอยู่กันแน่?”

เขาอธิบายว่า “หยกอวีเจี๋ยขึ้นนั้นเป็นของที่ได้รับพระราชทานจากปฐมฮ่องเต้แห่งราชวงศ์ ตระกูลจ้าวสืบทอดแก่บุตรสาวภรรยาเอกมา

---

¹⁵ เรียกกลมไต้ลม เรียกฝนไต้ฝน หมายถึง ชีวิตที่ราบรื่น ได้ทุกอย่างตามใจปรารถนา

เกิดใหม่สักครั้งไม่ขอเป็นหูดคนหูผู้แสหวัด

รุ่นต่อรุ่น แต่จ้าวเพยเพยในวัยเด็กมีชีวิตอยู่อย่างยากลำบาก ไม่มีวาสนา
ได้สวมหยกอวีเจวียขึ้นนี้ ในตอนหลังหยกอวีเจวียถูกนายท่านตระกูลจ้าว
ยกให้จ้าวอี้อี้ด้วยตนเองเป็นของขวัญฉลองวัยปักปัน”

ชื่อหนึ่งอันเข้าใจขึ้นมาบ้างแล้ว มีนาเล่าชาติก่อนจ้าวอี้อี้ถึงถูกลอบ
ทำร้าย หยกอวีเจวียเป็นสัญลักษณ์ของตระกูลจ้าว องค์ชายใหญ่ต้องการ
กำจัดตระกูลจ้าวเพื่อเปิดทางให้ตระกูลหลิว จึงลงมือกับจ้าวอี้อี้เป็นอันดับ
แรก

ส่วนสาเหตุที่จ้าวเพยเพยใช้เล่ห์เหลี่ยมกับจ้าวอี้อี้ เกรงว่าคงเพราะ
ภรรยาเอกคนแรกของนายท่านตระกูลจ้าวหาได้ตายตามธรรมชาติ นาง
ที่เก็บความแค้นไว้ในใจ จึงช่วยดันคลื่นให้พัดโหม¹⁶ ยืมมีดฆ่าคน

จ้าวอี้อี้ผู้นั้นจะอย่างไรก็ต้องตาย ชาตินี้เป็นเพราะนาง จึงได้มีชีวิต
อยู่นานขึ้นกว่าเดิม...แต่ก็เป็นคนน่าสงสารจากเรือนในคนหนึ่ง

หรงสุยพูดต่อว่า “ได้ยินว่าบุตรชายคนรองตระกูลจ้าวมีความรู้
ล้นหลาม น่าเสียดายที่สามารถเป็นได้แค่พ่อค้า บัดนี้นับว่ามีโอกาสพลิก
ผัน เชื่อว่าในอีกสองปีให้หลัง ในเมืองหลวงต้องมีบัณฑิตตระกูลจ้าวเพิ่ม
มาหนึ่งคน”

ชื่อหนึ่งอันถามว่า “แล้ว...จ้าวอี้อี้ผู้นั้นเล่า”

หรงสุยถอนใจเอ่ยว่า “ชะตาชีวิตของสตรี เกรงว่าคงเป็นเช่นนี้ หาก

---

¹⁶ ช่วยดันคลื่นให้พัดโหม เป็นสำนวนจีน หมายถึง ช่วยผลักดันเรื่องไม่ดีให้ยิ่งเกิดความ
เสียหายหนักขึ้นกว่าเดิม

เป็นเมื่อก่อน จ้าวอี้ยี่น่าจะต้องแต่งเข้าจวนตระกูลต่ง...”

นางขมวดคิ้วพูดจริงจัง “เข้าตระกูลต่ง? ต่งหนึ่งไฉนกระทำการเรื่องชั่วช้า
เช่นนี้ ทำไมจ้าวอี้ยี่ยังต้องแต่งให้เขา?”

หรงสุยชะงักไปชั่วครู่ ได้แย้งว่า “ข้าพุดถึงเมื่อก่อน”

“เพราะฉะนั้น เปี้ยวเกอเองก็คิดว่า สตรีเมื่อสูญเสียชื่อเสียง ก็ต้อง
แต่งให้คนที่ทำลายชื่อเสียงของนางเท่านั้นหรือ” น้ำเสียงของซือหนึ่งอัน
มีความฉุนเฉียว กระทั่งดวงตายังเบิกกว้างโดยไม่รู้ตัว

หรงสุยตกตะลึง สายตีสระตามสัญชาตญาณ “ข้าไม่ได้คิดแบบนั้น
หนึ่งอัน ข้าไม่ใส่ใจเรื่องราวระหว่างสตรี และไม่เคยคิด...”

ซือหนึ่งอันยังคงโกรธเกรี้ยว “ท่านไม่เคยคิดว่าสตรีน่าสงสารแค่
ไหน ผู้ก่อเหตุคือบุรุษ ควรจะจับบุรุษผู้นั้นไปต้อน ไม่ใช่บังคับสตรีแต่ง
ให้เขา!”

คำพูดนี้ตรงไปตรงมามากเกินไป หรงสุยหรีดตาลงเล็กน้อย ตกใจอยู่
ชั่วครู่ เมื่อหลุดจากภวังค์ก็รินน้ำชา ยื่นไปตรงหน้าซือหนึ่งอัน “เปี้ยวเม่ย
...”

ซือหนึ่งอันโมโหจนอึดอั้นใจ ไม่รับน้ำชา

หรงสุยกล่าวเสียงอบอุนว่า “หนึ่งอัน เป็นความจริงที่ข้าไม่เคยคิด
เรื่องพวกนี้ เพราะตระกูลหรงของพวกเราไม่ใช่ชนฝ่าซือ¹⁷ สิ่งที่ข้าทำได้

---

¹⁷ ชานฝ่าซือ เป็นคำเรียกรวมกันของสามหน่วยงานที่เกี่ยวกับกฎหมายและการบังคับใช้
กฎหมาย ได้แก่ กรมอาญา สำนักตรวจการ และศาลต้าหลี่

เกิดใหม่สักครั้งไม่ขอเป็นหูดคนหูผู้แสหว

มีเพียงการจับกุม ไม่ใช่ตัดสินโทษ แต่หากทหารในกองทัพตระกูลหงทำเรื่องล่วงเกินสตรีเช่นนี้ แต่ไหนแต่ไรมาจะลงโทษตามกฎหมายเสมอ ถูกลงโทษประหารชีวิตด้วยการตัดศีรษะต่อหน้าทหารแม่ทัพ”

ได้ฟังเขาพูดแบบนี้ สีหน้าซีดหมองอันค่อยดีขึ้นมาก แต่ยังคงก้มศีรษะต่ำทางห่อเหี่ยว

หรงสุยพูดต่อว่า “ที่สำคัญ บัดนี้เกิดเรื่องขึ้นกับตระกูลต่ง เป็นไปไม่ได้ที่จ้าวอี้จะแต่งเข้าตระกูลต่ง”

ซือหนิงอันพูดอย่างอัดอั้นว่า “ไม่ไปตระกูลต่ง เกรงว่าคงต้องอยู่อย่างอ้างว้างภายใต้แสงตะเกียงน้ำมันสลัวกับพระพุทธรูปโบราณไปชั่วชีวิต ข้างน่าสงสาร”

หรงสุยถามว่า “เหตุใดเจ้าจึงใส่ใจนางขนาดนั้น?”

น้ำตาหนึ่งสายไหลรินจากดวงตาของซือหนิงอันอย่างกะทันหัน เมื่อก่อนนางไม่ชอบจ้าวอี้ขนาดนั้น บัดนี้เมื่อเกิดเรื่องขึ้นกับจ้าวอี้ นางกลับรู้สึกสงสารเพราะเป็นผู้ที่ต้องประสบความทุกข์แบบเดียวกันขึ้นมา พวกนางชอบบุรุษคนเดียวกัน แต่เขากลับเย็นชาเหลือแสน ไม่เข้าใจโดยสิ้นเชิงว่าความรู้สึกอันอ่อนโยนคืออะไร

หรงสุยล้วงผ้าเช็ดหน้าออกมายื่นให้ ซือหนิงอันยังคงไม่รับ ทำให้เขาลนลานไปหมด ใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดน้ำตาให้นาง แต่ยิ่งเช็ด คราบน้ำตา กลับยิ่งเพิ่มมากขึ้น

ท่ามกลางความมอลหม่าน นึกไม่ถึงว่าหรงสุยจะยื่นมือออกมาดึงซือหนิงอันเข้าไป ให้นางขบศีรษะร้องไห้บนไหล่ของตน

ชื่อหนึ่งอันพึมพำว่า “ทรงสุย หากเป็นข้า...ท่านจะส่งข้าไปที่อารามซีหรือไม่”

ทรงสุยแม้ริมฝีปากแน่น กุมไหล่ของนางไว้ “ข้าจะไม่ยอมให้เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นกับเจ้า”

ชื่อหนึ่งอันน้ำตาคลอเบ้า เงยหน้ามองเขา “ถ้าเกิดเหตุไม่คาดฝันเล่า”

“ไม่มีเหตุไม่คาดฝัน”

ชื่อหนึ่งอันไม่ยอมหยุด “แต่เหตุไม่คาดฝันเกิดขึ้นได้เสมอ หากท่านไม่ป้องกัน หากข้าไม่เตรียมการ เมื่อเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น...”

ยังพูดไม่ทันจบ ริมฝีปากของเขาก็ประทับลงมาเสียแล้ว ประทับลงบนริมฝีปากของนาง ทั้งเย็นตุน้ำแข็ง ทั้งนุ่มนวล ทำให้นางเบิกตาโตโดยไม่รู้ตัว...เขากำลังจูมพิदनาง?

ทรงสุยกุมท้ายทอยของนางไว้ ในสมองกลายเป็นสีขาวโพลน ทำทุกอย่างตามสัญชาตญาณ

นางเป็นของเขา ไม่ว่าอย่างไร เขาก็ไม่มีวันทอดทิ้งนาง

ลิ้นของเขาเหมือนลูกกุญแจคล่องแคล่ว ว่างริมฝีปากของนางออก ตีเมืองยึดพื้นที่

ขณะที่ชื่อหนึ่งอันยังคงสับสน ทรงสุยปล่อยนางแล้ว พึมพำเสียงเบาว่า “หนึ่งอัน ข้าจะไม่ให้เกิดเรื่องขึ้นกับเจ้า หนึ่งอัน ไม่มีเหตุไม่คาดฝัน”